

Lord

genaamd
De groote



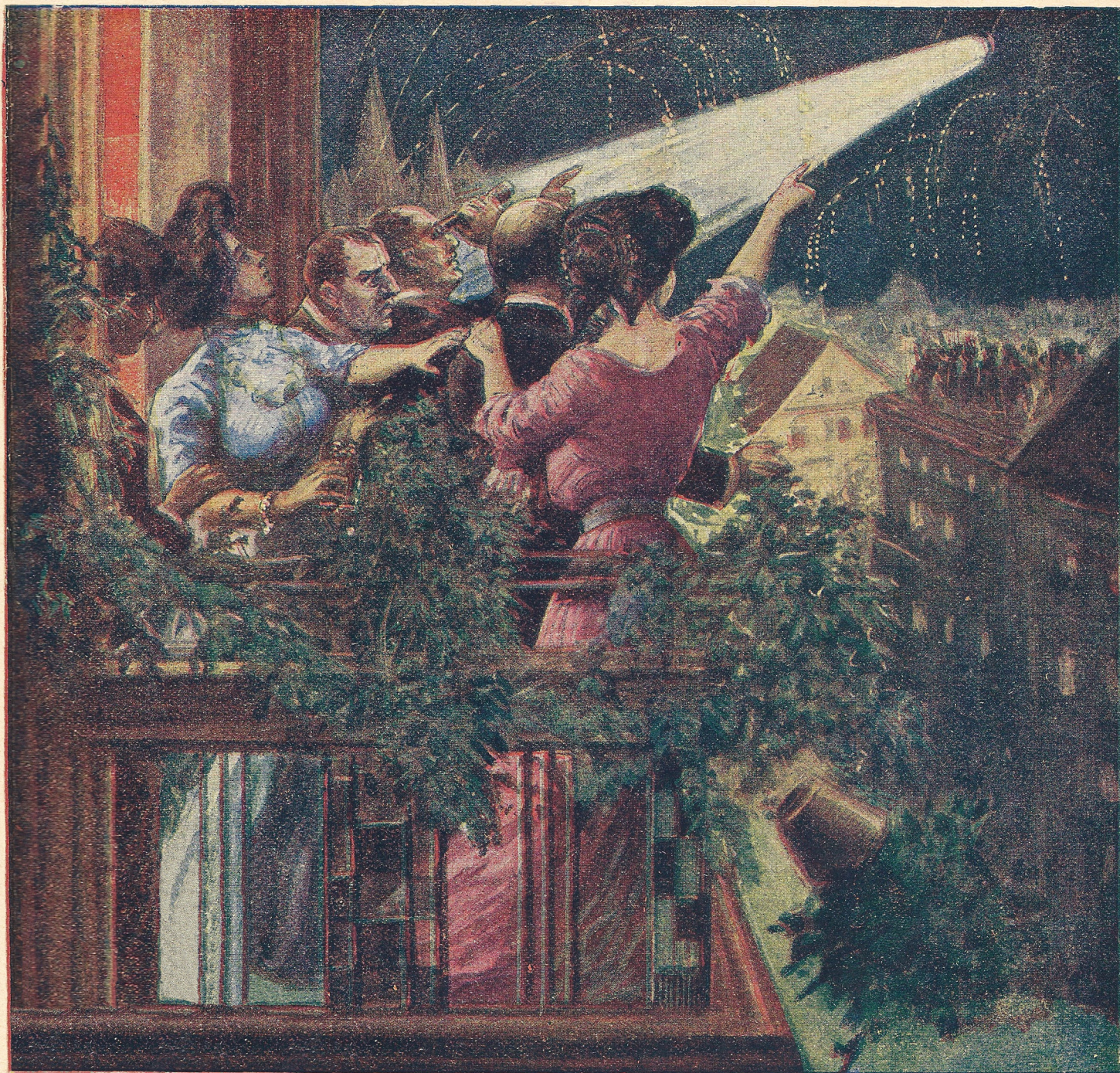
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 43

Het Luchtverschijnsel.

10 cents.
België 25 cent.



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

HET LUCHTVERSCHIJNSEL.

EERSTE HOOFDSTUK.

De uitvinder.

Tusschen Lambeth-bridge en Westminster-bridge te Londen bevindt zich aan den linkeroever van de Theems het wereldberoemde Engelsche parlamentsgebouw.

Wanneer het iets met deze geschiedenis te maken had, zou het de moeite loonen van dit merkwaardige en mooie gebouw eens een uitvoerige beschrijving te geven, iets dat onze lezers ongetwijfeld zou boeien.

Dit is echter niet het geval. Wij spreken er alleen over om den lezer even te oriënteren, daar wij het hebben willen over een gebouw, dat op niet grooten afstand daarvan verwijderd staat. Namelijk New Scotland Yard, het hoofdkwartier van de C. I. D. The Criminal Investigation Department, in eenvoudige woorden gezegd: het hoofdbureau van de Londensche politie.

Wanneer men Lambeth bridge is overgestoken en de Grosvenor Road opgegaan, dan kan men langs den rivieroever blijven wandelen, gaat men echter rechts in plaats van links, dan bereikt men Millbank en daarna Abingdon-

street, die achter het Parlements gebouw omloopt en de rivier aan onze blikken onttrekt.

Bij Westminster bridge echter begint de fraaie kade langs de rivier, welke Victoria Embankment heet en zeker een der schoonste rivierkaden van de wereld kan worden genoemd.

Aan deze kade, vlak bij genoemde brug en wel vlak boven een aanlegplaats van de motorbootjes, die van Woolwich en Greenwich komend, naar Fullham, Mortlake en ten slotte tot Richmond varen, staat het hoofdbureau van de Londensche politie, New Scotland Yard.

De Yard, zooals dit hoofdkwartier van den strijd tegen de misdaad gewoonlijk door ingewijden wordt genoemd, is een van baksteen opgetrokken gebouw, dat uit twee vleugels bestaat, welke verbonden zijn door een smalle verbinding, waarvoor zich een binnenplaats uitstrekt en die door een groot ijzeren hek kan worden afgesloten.

Dit geschiedt echter nooit; het hek is dag en

nacht geopend, omdat het werk binnen de muren van dit gebouw nimmer eindigt en er altijd beambten zijn, om de telefoon- en telegraafstoel te bedienen, alsmede persoonlijke bezoekers te woord te staan.

Voor het hek staat een politie-beambte op wacht, die om de drie uur wordt afgelost.

Voor de rechtervleugel van de Yard lijkt veel op een versterkte vesting, welke indruk hoofdzakelijk wordt gewekt door twee hoektorentjes, die vage herinneringen wekken aan kasteelen en landhuizen uit het Tudor-tijdperk.

In den linkervleugel echter bevinden zich de kamers en bureaux van de Big Four, het vier-tal hoofd-inspecteurs van het detective-departement, aan wien de leiding van het lichaam is toevertrouwd en die tot directen chef, den minister van Binnenlandsche zaken van het Home-Office hebben.

Niet altijd is de dienst aan vier personen toevertrouwd geweest. Vóór het tegenwoordige moderne gebouw werd ingericht, bestond de Yard uit een ouderwetsch gebouw van natuursteen, dat gebouwd was om een groote binnenplaats, welke den naam Scotland Yard droeg en waarvan dan ook den tegenwoordigen naam is afgeleid. In die dagen heerschte er slechts één hoofd-inspecteur over alle bureaux, welke belangrijke post in de dagen, dat ons verhaal een aanvang neemt, was toevertrouwd aan den heer Phileas Baxter, wiens directe chef de Lord-Mayor of burgemeester van Londen was.

Hoofd-inspecteur Baxter was ongetwijfeld een bekwaam man, hij was een uitstekend administrateur en organisator, de verschillende bureaux, waarvan de fotografische, topografische- en vingerafdruk-departementen juist in hun opkomst waren, werden uitstekend bestuurd en het proces-verbaal-werk, waaraan zoo menig politie-beambte geweldig het land heeft, was in de volmaakste orde. Er mankeerde letterlijk niets aan.

Wat dat betref was Mr. Phileas Baxter werkelijk the right man on the right place. Hij had als persoonlijk secretaris een inspecteur aangesteld, wiens taak alleen bestond in het verrichten dier werkzaamheden, welke hij zelf, wegens zijn organisatorische bezigheden, niet kon verrichten. Deze inspecteur heette Marholm, was de vertrouwde van Baxter en een bekwaam detective, iets dat van Baxter niet kon worden gezegd. Weliswaar twijfelde hij aan zijn speurdersgaven geen moment, maar de feiten waren dáár, om het tegendeel te bewijzen. Zoo goed administrateur en orga-

nisator Baxter ook was, op het oorlogspad liet hij zich nog al eens beet nemen.

Het beste kwam dit uit, wanneer Lord Edward Lister, alias John Raffles zich met zijn handwerk onledig hield. Nog nimmer was het aan Baxter gelukt dezen gentleman-inbreker, zooals hij zich zelf met het grootste recht noemde, te arresteeren, wat meer zegt, hij had hem zelfs nog nooit in zijn ware gedaante gezien. Deze merkwaardige man, die alleen stal om de sport en om van de rijken af te nemen, teneinde het daarna af te staan aan de armen en behoeftigen, was hem veel te glad af en zelfs wanneer hij uit aardigheid of omdat hij de zaak wat pikanter wilde maken, de politie vooruit van zijn voornemens op de hoogte had gesteld, had Baxter nog nimmer de hand op hem kunnen leggen. Er gingen hardnekkige geruchten, dat de gentleman-inbreker, die zich of Raffles of Lord Lister noemde, inderdaad recht had op een Lordstitel en dat hij inderdaad als zoodanig in Londen, doch onder een anderen naam leefde, maar niemand wist daarvan iets naders af. Het bleven geruchten en Raffles bleef ook wat hij was, namelijk: de Groote Onbekende.

De lezers, die getrouw de beschrijvingen van de avonturen van den gentleman-dief hebben gevolgd, weten echter, dat John Raffles dezelfde was als bij voorbeeld Lord William Aberdeen of als Graaf Palmhurst of als Lord Chesterfield, welke titels hij even gemakkelijk verwisselde als wij onze overjas uittrekken, terwijl hij dan tegelijkertijd zijn uiterlijk veranderde en een voorkomen vertoonde, dat zóó geheel verschilde van zijn vorig uiterlijk, dat zelfs zijn vrienden hem niet herkenden.

Of Lord Lister dan vrienden had, die wél met zijn dubbelleven op de hoogte waren?

Ja, zeker had hij die, ofschoon niet vele. Er waren er slechts twee, die van dit alles op de hoogte waren, namelijk, zijn secretaris en intieme vriend met wien hij bijna al zijn avonturen ondernam, Charles Brand, een man, die ongeveer een tiental jaren jonger was dan hij zelf, maar hem volkomen toegedaan en betrouwbaar als hij zelf was en verder James Henderson, een reus van een vent, die gewoonlijk dienst deed als chauffeur, mechanicien of iets dergelijks. Deze reus, deze man, sterk als Maciste of als men die vergelijking liever heeft, als Ursus uit de tijden van Nero, had een hart van goud en was zóó verknocht aan zijn meester, dat hij zich liever de tong uit den mond zou laten rukken, dan één woord verraden van hetgeen hij wist. Veel gevaar daartoe bestond er echter niet, daar James Henderson zijn vijanden daartoe zeker niet veel ge-

legenheid zou geven, in welke positie hij ook tegenover hen zou komen staan. Zijn krachten waren zóó fabelachtig groot, dat hij met gemak in één ruk deed, waar andere menschen met z'n vieren of vijven hun portie aan hebben.

Het spreekt van zelf, dat Raffles met de hulp van een tweetal zoo vertrouwde en verknochte mannen veel kon doen wat aan anderen totaal onmogelijk was. Maar bovendien kon hij op zich zelf rekenen, niet alleen als de stoutmoedigste van alle menschenlijke wezens, met een onvergelyke bravour vertrouwende op zijn goed gesternte, dat hem nog nimmer in den steek had gelaten, alsmede op de rechtvaardigheid van de zaak, die hij voorstond, maar tevens op de onvergelykelijke handigheid, de onovertroffen kundigheid, ja wij zouden geneigd zijn te zeggen, artisticeit waarmee hij alles wat hij deed, volbracht.

Al zijn daden waren ondergeschikt aan het denkbeeld: *Rechtvaardigheid*. Daarvoor ondernam hij de dolste en stoutmoedigste avonturen. Daarvoor stal hij als de raven en stelde hij zich met niet de minste aarzeling bloot aan de vervolging van de politie en den aardschen rechter.

Hieruit valt dus af te leiden, dat het stelen en inbreken, dat hem tot een tweede natuur was geworden, toch niet het hoofddoel van zijn leven was, maar alleen het middel om tot zijn doel, het weldoen aan arme en behoeftige menschen, hetzij in den vorm van hospitalen, liefdadigheidsgestichten voor vondelingen, weduwen en weezen, oorlogsverminkten enz. te geraken.

Kon hij iets doen, dat aan dit doel beantwoordde zonder te stelen of in te breken, wenu dan stal hij niet en deed hij eenvoudig dat wat tot zijn doel leidde. Maar alsof het spel zoo sprak, zelden ondernam Lord Lister iets, dat een gewonen alledaagschen afloop had. Meestal veranderde het eenvoudigste zaakje onder zijn handen in een geweldig avontuur en dat vaak zonder dat hij dit zocht of er moeite voor deed.

In den loop van het verhaal, dat thans volgen gaat, hopen wij dit aan te toonen.

Zooals begrijpelijk is na het hier boven verfelde, stond John Raffles heel nauw in relatie met Scotland Yard, ofschoon hij daar nog nimmer was geweest. Althans zoo dachten de autoriteiten, maar in werkelijkheid was het eenigszins anders. Raffles was zelfs heel vaak op de Yard geweest en had zich voorgenomen er nog dikwijls te komen. Maar niemand wist dat. Als hij er verscheen was het wel gewoonlijk zonder eenige vermomming, maar altijd

onder een anderen naam en de inspecteur of beambte met wien hij sprak, had er geen flauw vermoeden van, dat de knappe man, de aristocratische, donkere, slanke heer met de staalgrijze oogen en het fraai besneden gelaat de misdadiger was, naar wien zij reeds zoo lang zochten. Want in de oogen der politie was Raffles natuurlijk geen haar beter dan een gewoon misdadiger, al moest men ook eerlijk bekennen, dat nog nimmer iemand door den gentleman-dief leed was gedaan en dat een menschenleven hem heilig was.

Daar hij echter bij zijn avonturen steeds gebruik maakte van de een of andere vermomming kon niemand van het geheele politiecorps zich er op beroemen zijn ware gelaats-trekken te hebben gezien en dit maakte het voor hem mogelijk hen zonder gevaar voor herkenning onder de oogen te komen.

Op zekeren dag zat inspecteur Marholm, de rechterhand en secretaris van den almachtigen hoofd-inspecteur van politie, Baxter, aan zijn met inktvlekken bezaaid schrijfbureau en stopte, bij gebrek aan andere bezigheid, zijn tabakspijp voor de zestiende maal.

Vlak voor hem lag een hooge stapel acten, die zijn chef hem ter bewerking had gegeven en waarnaar Marholm af en toe met een mismoedigen blik keek.

Een agent van politie trad op dit oogenblik het bureau binnen en legde, zonder een woord te zeggen, een nieuwen stapel acten op de schrijftafel.

Marholm ging op zijn gemak zitten en sloeg de krant open.

Het eerste wat hij las, was een artikel, waarin de Times opnieuw, wegens Duitschlands dreigende houding, een versterking van de Engelsche vloot wenschte¹⁾.

De krant wees er vooral op, dat het bij het groote succes van graaf Zeppelin, voor Duitschland een kleinigheid zou zijn, met zijn bestuurbare luchtschepen de geheele Engelsche vloot te vernielen.

Het artikel eindigde met de vraag: Waar blijft de Engelsche Zeppelin? Het geheele volk wacht op hem en is bereid, hem met milioenen te steunen!

„Hatelijk!” mompelde Marholm, „daar hitsen zij met hun krantenartikelen aan tot een

¹⁾ De gebeurtenissen uit dit verhaal, speelden zich af, zooals de lezer zal begrijpen, geruimen tijd vóór het uitbreken van den oorlog 1914—1918 en wel juist op het tijdstip, dat in Duitschland de eerste bestuurbare luchtschepen, de Zeppelins, opgang begonnen te maken.

oorlog alsof menschenlevens niet meer waard waren dan een pijpvol tabak.

Wekenlang staat er nu reeds elken dag een dergelijk artikel in de krant. Als dat zoo doorgaat, breken de vijandelijkheden binnen korten tijd uit tusschen Engeland en Duitschland.... Noul...."

Hij begon aan zijn achttiende pijp.

"Ik hoop, dat de Duitschers verstandiger zullen zijn dan onze ezelskoppen en zich niet aan het krantengeschrijf zullen storen."

Hij bleef nog ruim een uur doorlezen; om klokke twaalf stond hij op, kleeedde zich en ging met de manieren van iemand, die hard heeft gewerkt, het kantoor uit, om te gaan eten.

Toen hij de gang doorliep, hoorde hij in de kamers van eenige politiebeambten luid praten en zelfs schelden.

Marholm bleef een oogenblik staan om te luisteren.

Zacht fluisterde hij:

"Zij hebben weer den een of anderen domoor gevangen genomen en koelen nu hun woede op hem."

Hij ging het lokaal, waaruit het lawaai kwam, binnen en zag daar een armoedig gekleed man met witte haren, die met angstigen blik naar de beambten keek, in het dock staan.

Alvorens met ons verhaal voort te gaan, moeten wij eerst de aandacht van de lezers vragen voor het volgende:

Zooals men weet is het in Nederland, in de hoofdsteden althans, sedert een jaar ongeveer gewoonte geworden, verschillende, niet ernstige misdrijven snel te berechten door een daartoe speciaal aangesteld beambte, die den naam heeft ontvangen van politie-rechter. Dit is een aanzienlijke verbetering van de rechtspraak, daar het thans mogelijk is geworden verschillende misdrijven sneller te berechten dan vroeger wegens de drukke werkzaamheden aan de verschillende gerechtshoven, mogelijk was.

In Engeland bestond deze wijze van rechtspraak reeds lang. Reeds in de dagen van den beroemden romanschrijver Charles Dickens was er te Londen een politierechter, die elken dag zitting hield in het kleine rechtzaaltje van het politie-bureau te Bow, een der bekende voorsteden van Londen.

Met het grooter worden van deze groote wereldstad echter bleek weldra dat één politiegerechtshof veel te weinig was en er werden dan ook in de tachtiger jaren maatregelen genomen, om deze politie-gerechtshoven uit te breiden.

Dit had ten gevolge, dat elk hoofd-bureau

van politie thans over een rechtzaaltje beschikt, waar echter in tegenstelling met dat van Bow, dat nog steeds het eerste en voorname gerechtshof van dien aard is gebleven, niet elken dag zitting wordt gehouden, doch alleen dan, wanneer eenige zaken op de rol zijn geplaatst.

Zijn er geen gevallen te behandelen, dan staat een dergelijk zaaltje natuurlijk leeg en nu is het een feit, dat zelfs in het prachtig geschoolde politiecorps van Londen zich wel eens dingen hebben voorgedaan, die dat politie-corps onwaardig zijn.

Dit was ook thans het geval.

Het lokaal, dat Marholm thans binnentrad was het gerechtszaaltje, maar in plaats van den politie-rechter, dien Marholm had gedacht te zullen aantreffen, vond hij niemand anders dan eenige hogere en lagere politiebeambten, die op hun eigen houtje en zonder dat zij daartoe gerechtigd waren, een gevangene een verhoor afnamen, iets waartoe zij natuurlijk wel het recht hadden, maar niet in kwaliteit van rechter en dus ook niet in het gerechtszaaltje.

Het scheen echter bekend te zijn geworden, dat de hoofd-inspecteur van politie, Baxter, dien dag niet op het bureau zou komen, zoodat men van diens afwezigheid profiteerde om een soort minderwaardige comédie op te voeren met een armen gevangene, die van dit alles natuurlijk niets afwist en waarschijnlijk dacht, dat hij volkomen volgens de wet werd verhoord en zijn vonnis te hooren zou krijgen.

Nu zijn de zittingen van den politie-rechter altijd openbaar en zoo kwam het, dat zich in het zaaltje een toeschouwer bevond, die met de agenten, die den man hadden gevangen genomen, binnen was gekomen en nu op een kleine tribune, zoo goed als onzichtbaar voor hen, die beneden in de zaal waren, alles aanhoorde wat er in de zaal geschiedde.

Marholm zag hem dan ook niet en zag alleen wat zich in het zaaltje afspeelde.

De politie-beambten hadden den gevangene een groot pak geschriften en teekeningen afgenomen, dat zij openden en juist toen de secretaris binnenkwam, onder luid gelach bekeken.

"Wat zijn dat voor malle teekeningen?" riep de oudste der beambten.

"Mijn berekeningen en uitvindingen", antwoordde de gevangene op bescheiden toon.

"Welke berekeningen? Uit die dwaze streepjes en lijnen wordt niemand wijs. Zij zijn zeker afkomstig uit Potersham?" (Naam van een bekend Londensch krankzinnigengesticht.)

Inspecteur Marholm zag, hoe de vermoede

oogen van den ouden man flikkerden, en den spreker met een onuitsprekelijk trotschen en minachtenden blik aankeek en zei:

„Ik kan het u niet kwalijk nemen. Gij zijt niet beter dan de rest van het Engelsche volk, dat mijn uitvinding voor iets onmogelijks houdt.

„Maar dit zeg ik u, geef mij de 50.000 pond sterling, die ik noodig heb voor den bouw mijner toestellen en gij behoeft niets meer te vreezen van Duitschland met zijn graaf Zepelin!

„Mijn luchtkruiser, of, om mij beter uit te drukken, mijn luchtgranaat, die ik door draadlooze electriche stroomen als luchttorpedo's op de vijandelijke luchtschepen af kan sturen, zullen Engeland onoverwinnelijk maken.

„Elk luchtschip is onherroepelijk ten ondergang gedoemd, zoodra het getroffen wordt door mijn luchtgranaat.”

De politie-beambten barstten opnieuw in luid gelach uit.

„De kerel is stapelgek!” riep een van hen weer, „hij ziet er zelf uit als een luchtgranaat. Ik denk, dat het het beste is, om hem, in plaats van achter slot en grendel, naar Pottersham te doen verhuizen. Daar kan hij rustig verder luchtgranaten uitvinden.”

„Eerst echter”, zei een ander, „zal hij ons bekennen, dat hij de persoon is, die op het Strand reeds lang de trottoirs onveilig maakt!”

„Ik zweer u,” riep de gearresteerde uit, „dat de detective, die mij gevangen nam, zich vergiste, ik heb nog nooit iemand bestolen!”

Opnieuw lachten de beambten en de oudste van hen zei:

„Daar zie je niet naar uit, luchtgranaat! Je bent op heeterdaad betrapt, toen je je handen in een bakkerskar stak en er een broodje uit haalde. En nu zou ik wel eens willen hooren wat je daar tegen te zeggen hebt. Of wil je dat misschien ook al ontkennen? Straks zeg je nog, dat je dat broodje noodig had, om je luchtgranaat van te laten happen.”

De andere politie-beambten barstten in een schaterend gelach uit over deze goedkoope geestigheid ten koste van een gevangene, die hun alleen reeds wegens zijn leeftijd en witte haren medelijden of althans eenig respect had moeten inboezemen, te meer daar de man er heelemaal niet als een misdadiger uitzag.

Toen zij uitgelachen waren en het lawaai eenigszins bedaard was hief de gevangene smeekend de handen op en antwoordde met zwakke stem:

„Ik zweer u, heeren, dat niets dan de honger mij tot deze slechtheid dreef.

Ik zag den man van de kar naar de bakkerij

gaan en daar ik sinds drie dagen niets had gegeten, greep ik met begeerige vingers naar de eetwaren. In het volgende oogenblik was ik gevangen genomen.”

„Een mooie uitvlucht, die jij, vlegel, daar hebt bedacht,” zei de oudste politie-beambte. „Nu, zal ik je eens wat zeggen. Kijk eens, welk nummer van handschoenen ik heb.”

Hij liet hem zijn breede handoppervlakte zien.

„Let wel, jij luchtgranaat, met deze hand zal ik je leeren vliegen en dan heb je meteen het gevoel, alsof je door een van je eigen luchtgranaten werd getroffen.

„Je hebt nu de keus, of je krijgt een dozijn muilperen, als je niet bekennt, of ik laat voor je hongerige maag een bord soep en een paar belege boterhammen aanrukken. — — — Dus — — — Kom voor den dag met de waarheid.”

De oude man keek, als om hulp zoekend, om zich heen, maar hij zag alleen de hoonlachende, wreede gezichten der politiebeambten.

Marholm zag hij niet. Die stond in de deur en was vol belangstelling getuige van het tooneel.

Plotseling scheen de arme, oude man in onmacht te zullen vallen. Hij zwaaide met zijn armen om zich heen, alsof hij een steunpunt zocht en viel op den grond.

„Nu speelt hij comedie,” riep een der beide beambten, „geef hem een schop; dat helpt hem weer op de been.”

Een politieagent wilde dit bevel opvolgen en hief zijn voet al op om den arrestant een trap te geven.

Maar vóór dat hij dit kon doen, kreeg hij plotseling een stomp voor de borst, zoodat hij terug tuimelde en Marholm, die hem den stomp had toegediend, stond voor hem en riep:

„Waag het nog eens, een onschuldige op deze wijze te behandelen, dan kun je je uniform onmiddellijk bij mij inleveren.

„En gij, heeren,” hij wendde zich tot de overige beambten, „gij moest u schamen, uw ondergeschikten een dergelijk bevel te geven.

„Het is een schande, dat menschen als gij de uniform der stad Londen en de onderscheidingsteekenen draagt van een politie-beambte!

„Ik zal er voor zorgen, dat er een rapport over hetgeen ik hier heb bijgewoond, naar den Lordmayor gaat.

„Gij zult wel weten, welke gevolgen dat voor u heeft.”

De beambten zagen de Vloo, zooals Marholm spottend genoemd werd met woedende blikken aan, daar zij wegens zijn betrekking

en zijn grooten invloed reeds lang het land aan hem hadden.

„Ik ben zoo vrij," zei er een tot Marholm, „om op te merken, dat gij niet het recht hebt, u met onze zaken te bemoeien."

„Zeer goed," antwoordde de secretaris. „Kunt gij schrijven?"

„Jawel!" luidde het verbaasde antwoord.

„Mooi!" zei Marholm. „Ga dan dadelijk zitten schrijven om te verzoeken, u naar een der politiebureaux in de voorsteden te verplaatsen.

„Anders zal het zonder uw verzoek gebeuren. Denk daar aan! En nu" — hij wendde zich tot den agent, „breng den ouden man naar een cel en geef hem wat te eten!"

Daarop vervolgde hij tot de beambten:

„Ik zal als plaatsvervangend hoofd-inspecteur mij een beetje meer wijden aan de bezigheden van mijn chef. Neem u in acht, heeren, dat ik niet voor een tweeden keer een tooneel als dat van zoeven mee aanhoor.

„Gij weet, dat ik u zou kunnen ontslaan. Zeg dat ook aan uw collega's!"

Zonder te groeten wilde hij het lokaal verlaten.

Op dit oogenblik wilden de politieagenten juist den ouden man wegbrengen.

Deze keerde zich op den drempel om en vroeg:

„Ik bid u, geef mij mijn teekeningen en notities terug!

„Twintig jaren van mijn leven heb ik eraan besteed en mijn geheele vermogen, zelfs het bestaan van mij en mijn familie heb ik eraan opgeofferd. Ik smEEK u dus, mij mijn papieren terug te geven!"

„Wees onbezorgd!" antwoordde Marholm, „ik zal de papieren zelf onder mijn berusting nemen en, nadat gij eenige uren bij ons hebt uitgerust en gegeten, zal ik u bij mij laten komen en zien of ik u misschien kan helpen.

„Breng den man naar een ziekencel!" beval hij toen den agent, zich naar de deur wendende, „en haal hem voor mijn kosten een goed krachtig maal uit een restaurant."

Hij hoorde de woorden van dank niet meer, die de oude man hem nazond en evenmin zag hij de woedende gezichten der politie-beambten.

Hij had het bureau verlaten om zijn middagmaal te gaan gebruiken, dat hij dagelijks nam in een eenvoudige restauratie in Woodstreet.

Toen hij weg was, keken de achtergeblevenen elkaar met een veelzeggenden blik aan en een van hen zei:

„Een akelige kerel, die Vlooi! Hij draagt

zijn bijnaam met eere. Geniepig springt hij je soms op je lijf en steekt gevoelig."

„En vangen kan je hem niet," sprak de ander. „Hij staat bij Baxter in een te goed blaadje." — —

Zij durfden echter het bevel van Marholm niet onuitgevoerd laten en hoewel met tegenzin gaven zij den agent opdracht een maaltijd te laten komen uit een naburige gaarkeuken, die zij den armen stakker, die uit honger een broodje gestolen had, lieten voorzetten. Ook gaven zij hem zijn papieren terug, hoewel niet behoorlijk zooals zij ze van hem hadden ontvangen, maar erg verkreukeld en als een hoop vodden, die zij hem in zijn cel achterna smeten.

De gevangene scheen echter wel gewend te zijn aan een dergelijke behandeling, want hij trok er zich niet te veel van aan, begon onmiddellijk met ijver de papieren en teekeningen weer glad te strijken en wachtte verder bedaard op den maaltijd, die hem spoedig werd gebracht en waarop hij met den honger van een wolf aanviel.

Hij had niet gelogen, toen hij zei in drie dagen geen bete te hebben genuttigd.

Wij zullen nu den gevangene even aan zijn lot overlaten en zien wat er verder in het hoofd-bureau van politie gebeurde.

Het publiek, in casu de stille getuige, die met de agenten en den gevangene het politiegerechtszaaltje was binnen gewandeld en zich op de tribune verdekt had opgesteld, had natuurlijk alles vernomen, wat er geschied was.

Niet alleen had hij gehoord wat de agenten gezegd hadden, maar hij had ook gezien, dat zij op het punt stonden aan een armen gevangene een groote onrechtvaardigheid te begaan.

Het had hem moeite gekost zich in te houden en op het oogenblik, dat de politiebeambte den agent bevolen had den gevangene, die flauw scheen te vallen, een schop te geven, hadden zijn licht-grijze, doordringende oogen van woede geflikkerd en had het weinig gescheeld of hij was over de balustrade, midden in de zaal gesprongen, om de onwaardige beambten op hardhandige wijze tot hun plicht te roepen.

Gelukkig echter voor hem was dit niet noodig geweest, daar op dat oogenblik inspecteur Marholm tusschenbeiden was gekomen en hij had met voldoening alles gehoord wat deze tot de politie-beambten had gezegd. Hij had tevreden met het hoofd geknikt en verder afgewacht tot allen het zaaltje hadden verlaten, waarna ook hij van zijn verheven zitplaats was afgedaald en naar beneden gegaan, na nog éénmaal het papiertje te hebben geraad-

pleegd, waarop hij den naam en het adres had geschreven van den gevangene, welke deze had moeten opgeven, toen de politie-beambten met hun verhoor waren begonnen.

De vreemdeling had zich daarna, zonder door iemand te worden gezien, verwijderd en was evenals inspecteur Marholm, naar een restaurant gegaan om te lunchen.

Inspecteur Marholm was spoedig gereed met zijn maaltijd en begaf zich terug naar de Yard, waar hij nu in vollen ernst aan het werk toog.

Het toeval wilde, dat het eerste proces-verbaal handelde over een mislukte achtervolging van John Raffles, den gentleman-inbreker, die bij een inbraak op heeterdaad was betrapt en kans had gezien, niettegenstaande het huis in kwestie geheel door politie omsingeld was, te ontsnappen, zonder een enkel spoor achter te laten.

Alles wat Raffles betrof interesseerde Marholm in hooge mate, zoodat hij dit proces-verbaal dan ook met de grootste aandacht van a tot z doorlas.

Toen hij gekomen was aan de passage van de ontvluchting kon hij niet nalaten met potlood een kanttekening er bij te schrijven. Hij dacht daarbij aan zijn eigen bijnaam en schreef:

„Als gewoonlijk verdween Raffles als een vloo, die men reeds in de waschkom heeft geworpen; als men denkt, dat hij onschadelijk is, dan is hij juist het gevaarlijkst.”

Toen hij dit geschreven had, kwam een agent binnen, die dienst deed als bode en kwam de reeds doorgewerkte acten halen. Het waren er nog niet veel, want Marholm die niet veel ambitie in zijn baantje had, had dien dag nog niet veel uitgevoerd, zoodat hij er nog haastig een doorlas, eenige aantekeningen maakte en vervolgens de afgewerkte acten bij elkaar bond en ze den bode medegaf.

Nauwelijks had deze zich verwijderd of Hoofd-inspecteur Baxter trad het bureau binnen.

Het was onmiddellijk te zien, dat Baxter in een beestachtig humeur was. Hij had den vorigen avond tot zeer laat dienst gehad, daar men een inbraak op het spoor was gekomen, welke werd toegeschreven aan Raffles. Baxter had er zich persoonlijk mede bemoeid, maar zooals het gewoonlijk ging wanneer Lord Lister er bij betrokken was, had alles niets gegeven en was men onverrichter zake heel laat in den nacht teruggekeerd.

Daarbij kwam, dat Baxter heel slecht geslapen had, hij had voortdurend aan Raffles liggen denken en voor de duizendste maal ge-

constateerd dat die man een nagel aan zijn doodkist was, een vlek op zijn bestaan, een derdedaagsche koorts, kortom alles wat in het leven maar onaangenaam kan worden genoemd.

Met een onverstaanbaar gemompelden groet begaf Baxter zich naar zijn lessenaar nageoogd door Marholm, die het humeur van zijn onmiddellijken chef kennend, het maar beter oordeelde den man in zijn eigen vet te laten gaar smoren en niet veel tot hem te zeggen.

Hij legde hem de papieren voor, welke hij gedurende Baxter's afwezigheid voor hem in ontvangst had genomen en ging bedaard met zijn werk voort.

Nauwelijks had hij zoo een uurtje gelezen, of de secretaris van den Lord mayor verscheen en riep hem, zoodra hij was toegelaten, op een toon van de hoogste opgewondenheid toe:

„Wat hebt gij ons voor een poets gespeeld, Mr. Baxter? Zijt gij ontoerekenbaar geworden?”

Baxter, die keek, alsof hij het in Keulen hoorde donderen, haalde de schouders op en vroeg:

„Wat is er aan de hand? Wat voor een poets zou ik gespeeld hebben?”

„Met uw verlof!” riep de secretaris van den Lord-mayor uit, „gij hebt Zijne Majesteit beleedigd.”

Nu werd Baxter ongeduldig; hij begreep er letterlijk niets van.

„Zoudt gij zoo vriendelijk willen zijn om mij mede te deelen,” vroeg hij op ernstigen toon, „wat gij van mij wenscht, want ik begrijp niets van uw woorden.”

„Begrijpt gij er niets van?” vroeg de secretaris. „Bedenk voortaan, wat gij doet!”

„Voor den duivel, mijnheer,” riep Baxter uit, „wat heb ik dan gedaan?”

De secretaris richtte zijn welgedane gestalte fier op en antwoordde op verwijtenden toon:

„Gij hebt John Raffles aan Zijne Majesteit voorgesteld als een vloo in een waschkom!”

„Wat heb ik?” vroeg Baxter, terwijl hij dadelijk aan een plotselinge krankzinnigheid van den secretaris dacht.

„Ja,” antwoordde deze woedend, daar hij meende, dat Baxter hem bespote. „Ik heb het zelf zwart op wit gelezen. En gij hebt ons in de pijnlijkste verlegenheid gebracht.”

„Mijnheerrr!” stootte Baxter op. „als gij nu niet eindelijk uw verstand gebruikt zal ik een politiedokter laten roepen.”

Beide heeren letten niet op inspecteur Marholm, die van pret met de beenen onder zijn

stoel schommelde en op zijn penhouder beet om zijn lachen in te houden.

Op dit oogenblik werd de deur opnieuw geopend en een kamerdienaar van den koning trad binnen, door den secretaris van den Lord-mayor zoowel als door Baxter met nieuwsgierigheid aangestaard.

„Gij wenscht?” vroeg inspecteur Baxter.

„Ik heb een eigenhandig schrijven van Zijne Majesteit aan den hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard. — Zijt gij dat?”

„Ja,” antwoordde Baxter, den verzegelden brief aannemend.

Met beleefden groet ging de koninklijke lakei heen.

Toen de deur achter hem gesloten was, viel de secretaris van den Lord Mayor zuchtend op een stoel en riep:

„Daar hebt gij de gevolgen van uw handelingen, dwaas! Hoe hebt gij aan Zijne Majesteit ook kunnen spreken over een vloot in de waschkom!”

De kamer draaide voor Baxter's oogen rond.

Hij had den brief op de schrijftafel gelegd en dacht dat hij zelf en de geheele wereld krankzinnig waren geworden.

Alleen Marholm, de Vloot, zat, zich verkneuterend van pret, op zijn stoel en wachtte bedaard op hetgeen er zou volgen.

„Zoudt gij den brief niet openmaken?” vroeg hij, „ik denk, dat er uw ontslag in zit.”

„Mijn hemel, wat heb ik toch misdaan?” kermde Baxter, „wat willen zij allemaal toch eigenlijk van mij?”

„Mijnheer,” zei de secretaris tot hem, „wilt gij mij, den Lord Mayor en den koning voor den gek houden? Zijt gij dan krankzinnig, dat gij niet meer weet wat gij een uur geleden geschreven hebt?”

„In mijn bed heb ik gelegen,” jammerde de hoofd-inspecteur, „en geslapen. Houd nu toch eindelijk uw nonsens voor u!”

De secretaris keek verbaasd op en vroeg:

„Hebt gij geslapen?”

„Ja!” riep Baxter weer, „ik kom pas in dienst. Ik weet in het geheel niet, wat hier is voorgevallen. Ik weet niets van een vloot in de waschkom, of wat gij voor nonsens vertelt.”

„Gij hebt dus het bericht aan Zijne Majesteit niet geschreven?” vroeg de secretaris.

Nu wendde Baxter zich tot Marholm en snauwde hem toe:

„Wat is hier gedurende mijn afwezigheid voorgevallen? Heb jij soms weer gekke dingen uitgehaald? Want ik begrijp heel goed, dat hetgeen men mij te slikken geeft, door u is klaargemaakt. Wel vervloekt, Sir, lach mij niet zoo onbeschaamd uit!”

„Pardon chef,” zei Marholm, „ik lach niet, ten minste daarom niet, want er is in het geheel niets voorgevallen. Ik heb eenvoudig gedaan, wat mijn plicht was, namelijk de verschillende actestukken, die voor den Lord Mayor bestemd waren, doorgelezen, om te zien of alles nauwkeurig volgens voorschrift te boek was gesteld.”

„Zoo,” zei Baxter, „en was alles in orde, hebt ge er niets in moeten veranderen?”

„Niets,” antwoordde Marholm, „alles was in orde. Het eenige wat ik heb gedaan, was bij een stuk, dat over een ontsnapping van Raffles bij een nachtelijken inbraak handelde, bij te schrijven, dat het met dien man ging als met een vloot, die men in een waschkom had geworpen; als men dacht dat hij onschadelijk was gemaakt, dat hij dan juist het gevaarlijkst was.”

Baxter en de secretaris zaten met open mond te luisteren.

Dat was dus de oplossing van het geheim.

Het duurde een paar minuten tot het voldoende tot de hersens van den hoofd-inspecteur van politie was doorgedrongen, maar toen was het dan ook mis.

Met een oorverdoovenden slag op het blad van zijn lessenaar, zoodat de inkt in de inktkokers er uit spatte en zijn overhemd besmeurde, liet hij zijn vuist neerdalen, hief hem daarna op en dreigde er zijn secretaris mee.

„Ongelukkige,” riep hij uit, „hoe krijg je het in je hoofd in officieele bescheiden wat te veranderen? Dat mag niet, dat weet je wel! Waarom heb je dat gedaan, ellendeling... ik zou in staat zijn om je...”

Baxter zag purper in het gelaat en stikte bijna van woede; hij kon niet uit zijn woorden komen.

Hiervan maakte Marholm gebruik om er een paar woorden tusschen te voegen, iets waartoe hij anders geen gelegenheid zou hebben gehad.

„Ik heb er niets aan veranderd, chef,” zei hij kalm, „ik weet heel goed, dat dat niet gecorloofd is. Ik heb er eenvoudig met potlood als een kantttekening bij geschreven wat ik dacht, toen ik dat verslag over de ontsnapping van Raffles las en dat is toch iets wat ik u ook dikwijls heb zien doen. Ik zag daar heelemaal geen kwaad in.”

Baxter, die intusschen weer op adem gekomen was, keek zijn secretaris met een vernietigenden blik aan en riep:

„Een dergelijke uitdrukking kan alleen worden gebezigd door een onbeschaafd mensch!”

Marholm haalde met onverschilligen blik de schouders op en zei:

„Dan moet gij een beschaafder mensch als secretaris en plaatsvervanger nemen.

„Ik herhaal u reeds maandenlang mijn verzoek, mij te ontslaan van dit baantje en mij weer in mijn betrekking van inspecteur-detective te herstellen.

„Ik ben niet geschikt als pennelikker! Dat urenlange stilzitten in het bureau is eenvoudig onuitstaanbaar. Men krijgt blaren op zeker lichaamsdeel en men wordt zoo stompzinig van al die eindeloze akten, dat men niet meer logisch kan denken!”

„Zwiiø!” bulderde Baxter, „De duivel moge je halen, als ik door jouw ondoordachttheid en onhandigheid mijn betrekking kwijt ben!”

Met een papiersnijder opende hij den brief van den koning en las.

Duidelijk zagen Marholm en de secretaris van den Lordmayor, hoe het knorrige, booze gelaat van den inspecteur langzamerhand een uitdrukking van vroolijke tevredenheid aannam.

Toen hij den brief tot het eind had gelezen, stond hij op en zei:

„Luistert eens heeren, wat Zijne Majesteit mij schrijft:

Mijn waarde hoofd-inspecteur!

Ik heb mij kostelijk geamuseerd over uw origineele uitdrukking betreffende John Raffles.

Het doet mij steeds genoeg, als ik menschen ontdek, die onomwonden hun gedachten durven uiten.

Ik geef u de verzekering van mijn welgezindheid en verzoek u, mij voortaan uw berichten persoonlijk toe te zenden, opdat ik er niet eerst om behoef te vragen.

Met vriendelijken groet.

EDUARD
E. R.

Met den blik van een overwinnaar keek Baxter de beide heeren aan.

„Hm, hm — — hm,” kuchte de secretaris van den Lord Mayor, „dat is heel iets anders — — —”

Onmiddellijk hierna trad de hoofd-inspecteur naar Marholm toe, reikte hem de hand en zei:

„Marholm, je bent een prachtkerel!”

„Dat wist ik allang,” antwoordde de Vloo.

„Doe mij echter het onuitsprekelijke genoeg, mij van mijn baantje als uw secretaris te ontslaan.”

„Dat is onmogelijk,” antwoordde Baxter, „zoolang Raffles nog niet is gepakt en Zijne

Majesteit de berichten over hem van mij persoonlijk verlangt, moet jij ze schrijven.”

„Om 's hemels wil,” zuchtte de secretaris, „dan moet ik er dus voor zorgen, dat Raffles gevangen wordt genomen.”

„Intusschen zou ik wel eens willen weten,” zei nu Baxter, „hoe het komt, dat de koning zelf dat proces-verbaal onder de oogen heeft gekregen. Dat is toch de gewoonte niet, niet waar?”

„Nee, zeker niet,” antwoordde de secretaris van den Lord-Mayor, „neen, zeker niet. Ik veronderstel, dat het bij ongeluk bij andere papieren is weggezonden en dat de koning aldus uit nieuwsgierigheid het stuk eens heeft ingezien en er aldus is op attent gemaakt. Maar nu Z. M. gevraagd heeft voortaan alle stukken over Raffles te ontvangen, nu kunt ge er niet meer van af en zult aan zijn verlangingen moeten gevolg geven.”

„Je hoort het,” zei Baxter, zich tot Marholm wendend, „er zit niets anders voor je op, dan een goede schrijfmachine te laten komen, teneinde alle stukken over Raffles met de noodige doorslagen te typen, anders krijg je veel te veel werk, tenzij je er in slaagt om net zooals je zoeven zei, den gevreesden gentleman-inbreker te pakken te krijgen. Dan ben je van al dat gezeur af. En ik ook”, voegde hij er mompelend bij.

Nu de zaak, die er in het begin donker genoeg had uitgezien, aldus een boven verwachting goed einde had genomen, nam de secretaris van den Lord-Mayor afscheid en ging heen.

Inspecteur Marholm stopte zijn pijp, het was zijn een en twintigste dien dag, terwijl de hoofd-inspecteur zich aan zijn bezigheden begaf, welke hoofdzakelijk bestonden in het lezen van de dagbladen, die voor hem waren gekomen.

Weldra was Baxter in de lectuur verdiept en werd de stilte alleen verstoord door het krassen van de pen van Marholm op het stugge, officieele papier, waarop de processen-verbaal werden geschreven.

Toen de hoofd-inspecteur de krant had doorgelezen, was ook Marholm klaar met zijn werk.

„Zoo,” zei laatstgenoemde, de akten bijeenbindende, „nu zal ik eens een interessant persoon bij u brengen, mijnheer de hoofd-inspecteur.”

„Wat hebt je nu weer?” vroeg deze, het voorhoofd fronsende. „Laat mij vandaag met alle interessantigheden met rust. Ik heb genoeg van de vloot in het waschwasser!”

„Och kom,” zei de Vloo, „dat was maar een

kleinigheid, vergeleken bij dat, wat ik nu voor u heb!"

Inspecteur Baxter strekte met een afwerend gebaar zijn beide handen uit naar zijn secretaris en riep:

„Ik verzoek je nogmaals, prikkel mijn zenuwen niet nog meer! Je bent een nagel aan mijn doodkist, Marholm!"

„Geef mij mijn ontslag als uw secretaris," zei Marholm op bedaarden toon, „dan zijt gij van mij af. Ik verzoek u voor den tachtigsten keer om mij van den bureaudienst te willen ontslaan."

„En voor den tachtigsten keer moet ik je dat weigeren," antwoordde Baxter. „Je weet heel goed, dat ik je niet kan missen en nu vooral niet met het oog op Z. M.

„Vergeet Raffles niet!" viel Marholm hem in de rede.

„Ik kan al denken wat er komt," zuchtte de hoofd-inspecteur van politie, „is er weer iets met Raffles aan de hand?"

Maar Marholm schudde het hoofd en drukte op den knop der electriche bel op de schrijftafel.

Een politieagent trad binnen en vroeg naar zijn bevelen.

„Breng de luchtgranaat uit nummer 18 bij ons!" beval Marholm.

De agent salueerde en ging heen.

Baxter keek met wijdgeopenden mond en groote oogen zijn secretaris aan.

„Wat gebeurt er nu?" vroeg hij op een toon, alsof hij aan het verstand van zijn secretaris twijfelde.

„De luchtgranaat komt!" antwoordde Marholm met ernstig gelaat.

„Een luchtgranaat?" herhaalde Baxter. „Maar wat hebben wij in 's hemels naam hier in Scotland Yard met een luchtgranaat te maken?"

„Men heeft haar gevangen genomen," verklaarde Marholm, terwijl zijn chef afkeurend met het hoofd schudde.

„Ik begrijp er niet veel van," zei de hoofd-inspecteur. „Jij vertelt dingen, waar iemand met een gewoon menschenverstand niet bij kan."

„Dat verlang ik ook in het geheel niet van u," hernam Marholm. „Het is hoofdzaak, dat mijn verstand er bij kan en nu — —"

Hij hoorde de deur opengaan en toen hij zich omkeerde, zag hij den uitvinder binnenkomen onder geleide van den agent van politie.

„Daar is de luchtgranaat, inspecteur," met deze woorden stelde hij den gevangene aan zijn chef voor.

„Een eigenaardige naam," vond Baxter, ter-

wijl Marholm den agent een teeken gaf, dat hij heen kon gaan.

Hierop wendde hij zich tot den gevangene en vroeg:

„Welnu, heeft men u flink wat te eten gegeven?"

„Ja, Sir," antwoordde de oude man. „Ik voel mij aanmerkelijk veel beter en weet niet, hoe ik u zal bedanken."

„Wie weet", zei Marholm, „ik heb uw teekeningen en berekeningen onderzocht en, hoewel ik er niet veel verstand van heb, ben tot de overtuiging gekomen, dat gij een geniale uitvinding hebt gedaan.

„Ik hoop, dat gij u, als gij binnen korten tijd een beroemd man zijt geworden, mijner zult herinneren en er voor zult zorgen, dat ik eindelijk word verlost van mijn baantje als secretaris in Scotland Yard.

„En luister nu eens naar hetgeen ik u te vertellen heb:

„Hier hebt gij het adres van een kamerverhuurster, die ik ken.

„Daarheen moet gij gaan en er blijven wonen, totdat gij nader van mij zult hebben gehoord.

„Ik zal naar alle waarschijnlijkheid een heer bij u zenden, die voor u en uw uitvinding zal zorgen.

„Ga nu naar huis en, opdat gij niet geheel zonder geld zult zijn, moet gij dit pond sterling van mij nemen, dat gij mij later wel eens terug zult geven."

Hij belde nu weer en zei tot den binnenkomenden politieagent:

„Deze man wordt op vrije voeten gesteld."

Tegelijkertijd begaf hij zich naar zijn schrijftafel, nam het opgerolde pakje met geschriften en teekeningen, dat hij bij den uitvinder had laten halen en overhandigde het dezen.

Met warme dankbetuigingen nam deze afscheid en misschien had nog nooit iemand het zoozeer gevreesde politiebureau verlaten met zulk een prettig gevoel als deze oude man.

Baxter had dit alles met steeds grooter wordende verbazing aangehoord.

Nadat de uitvinder de kamer had verlaten, wendde hij zich tot Marholm en zei:

„Wilt ge mij nu eens verklaren wie dit was?"

De Vloolachte geheimzinnig en stopte zijn dertigste pijpje.

Nadat hij het had aangestoken zei hij tot zijn chef, die van nieuwsgierigheid brandde.

„Dat is geheel nutteloos, mijn waarde inspecteur, want daarvan zoudt gij niets begrijpen.

„Laat het u voldoende zijn, dat dit de luchtgranaat was!"

„Mijnheer!" riep Baxter verontwaardigd uit, „houdt gij mij voor een idioot? Je bent brutaal!"

Marholm rookte kalm door en antwoordde:

„Dat laatste heb ik nooit betwijfeld en het eerste moet gij zelf maar beantwoorden.

„Als gij nog iets wenscht, verzoek ik u, het mij te zeggen, want over een half uur is mijn dienst voor heden afgelopen."

„Dan heb ik tenminste verder rust!" zuchtte Baxter.

Marholm antwoordde met een lachje:

„Die rust zoudt gij altijd kunnen hebben, als gij mij mijn ontslag wildet geven."

Maar Baxter sloeg woedend met zijn vuist op de schrijftafel, zoodat de inkt weer over het laken vloog en schreeuwde:

„Dat gebeurt niet!"

Marholm echter was de kamer reeds uit en begaf zich naar zijn huis, onderwijl er over nadenkend hoe hij den armen uitvinder wel daadwerkelijk zou kunnen helpen, want hij

begreep heel goed, dat de man aan dat pond sterling natuurlijk niet veel had. Maar hoe hij ook peinsde, tot een oplossing kwam hij niet.

Toen hij de kamerdeur van zijn vrijgezellenwoning opende, zag hij onmiddellijk een wit couvert op tafel liggen, nam het op en bekeek het adres.

De enveloppe was aan hem gericht en het adres was geschreven met een hand, die herinneringen bij hem scheen op te wekken.

„Wat drommel," zei hij zacht tot zich zelf, „waar kan ik dat handschrift meer hebben gezien? Ik weet zeker dat ik het meer dan eens heb gezien, maar kan me niet herinneren waar."

Aldus in zich zelf mompelend, had hij de enveloppe geopend en haalde er het opgevouwen vel schrijfpapier uit.

Opeens ontsnapte hem een kreet van verassing.

„Juist wat ik noodig heb," riep hij uit, „dat is prachtig, natuurlijk zal ik hem de noodige inlichtingen verschaffen!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

De varkensblazen.

Toen de toeschouwer op de publieke tribune Scotland Yard had verlaten, was hij, zooals wij hebben gezien, naar een restauratie gegaan, om daar te lunchen.

Nadat hij gereed was met zijn maaltijd, had hij zich naar een taxistand begeven en was per auto naar zijn woning gegaan.

Deze woning was, zooals nu bleek, een fraai huis, gelegen aan Regentpark met een prachtig uitzicht over de lanen en paden van dit park, benevens over een groot gedeelte van den beroemden Chestnut-laan van de Zoological Gardens.

Toen de taxi voor het huis stil gehouden was, kwam de heer er uit, betaalde den chauffeur en liet zich zelf met zijn sleutels in.

Op een groote koperen naamplaat, op de deur, kon men den naam lezen: Lord William Aberdeen en als men aan een kind op straat had gevraagd of de heer, die zoo juist het huis was binnengegaan de eigenaar was, wiens naam daar vermeld stond, dan zou het zeker een bevestigend antwoord hebben gegeven, want iedereen in de buurt kende den goedhartigen filantroop, wiens goede daden tot ver over de grenzen bekend waren.

En, zooals onze lezers uit het eerste hoofdstuk van dit verhaal hebben gezien, was de naam William Aberdeen een der velen, waarvan Lord Edward Lister anders gezegd John Raffles, als een camouflage gebruik maakte.

Inderdaad, de vreemdeling met zijn lange, slanke gestalte, zijn scherpe, maar edele geelaatstrekken, zijn lichtgrijze oogen en zijn vluggen stap was niemand anders dan de gentleman-inbreker, de meester-dief, de goede engel van vele misdeelden, de schrik van hoofd-inspecteur Baxter, ja van geheel Scotland Yard.

Gebruik makend van zijn ware gedaante, die niemand kende, was hij den gevangene, die hem van het eerste oogenblik af, dat hij hem had gezien, geïnteresseerd had, gevolgd tot in het hoofdbureau van politie, waar hij getuige was geweest van de goede daad van inspecteur Marholm, dien hij altijd om zijn onverstoortbaar goed humeur gaarne had mogen lijden.

Toen hij thuis kwam en zijn vriend en secretaris op hun werkkamer vond, bezig met de brieven van de laatste post te beantwoorden, begroette Raffles hem en vroeg onmiddellijk of er iets bizonders was.

„Niets Edward,” antwoordde Brand, „het is de laatste dagen nogal stil en daar er geen aanvragen zijn om ondersteuning veronderstel ik, dat het voorloopig ook wel stil zal blijven.”

„Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben, Charly,” zei zijn vriend in antwoord daarop, „maar toch geloof ik, dat we binnenkort iets heel aardigs te doen krijgen, iets dat afwijkt van ons gewone werk, iets dat we nog niet hebben meegemaakt.”

„Zoo? Wat dan?” vroeg Brand eenigszins nieuwsgierig.

„Dat zal ik je vertellen, m'n jongen,” antwoordde Raffles lachend, „maar wees zoo goed en schuif even een schoon blad papier in je schrijfmachine en schrijf even op wat ik je ga dicteeren. Wil je? Dan zal je meteen een flink eind op de hoogte zijn van hetgeen ik daar zoo juist meende, toen ik er over sprak, dat ik spoedig wat te doen zou hebben, dat van m'n gewone werk afwijkt.”

Zonder één woord te zeggen, had Brand intusschen al een vel briefpapier in de schrijfmachine gestoken, klaar om op te nemen wat zijn meester en vriend hem zou dicteeren.

Deze begon:

„Waarde inspecteur Marholm,

Het is mij een onuitsprekelijk genoegen u te kunnen mededeelen, dat ik heden-

ochtend toevallig getuige was van hetgeen zich afspeelde op Scotland Yard in verband met Mr. Graham, den man, die door honger gedreven het broodje uit de bakkerskar heeft gestolen en die door uw tusschenkomst van een smadelijke en onrechtvaardige bejegening werd gered. Daar ik zoo iets altijd beschouw als een aan mijn persoonlijk bewezen weldaad, verzoek ik u wel mijn oprechten dank daarvoor te willen aanvaarden. Hierbij ingesloten ontvangt u tevens het pond sterling, benevens de vijf shilling, die u voor den maaltijd van den armen drommel hebt uitgegeven, in dank terug. Daar ik mij zijn lot persoonlijk wensch aan te trekken en ik ontdekt heb, dat hij zijn oude woning wegens huurschuld niet meer mag betreden, verzoek ik u mij zijn tegenwoordig adres op te geven, waarvoor ik u bij voorbaat dankzeg. Om het u gemakkelijk te maken, zal ik u morgen in den voormiddag even opbellen, dan wilt ge zeker wel zoo goed zijn mij het een en ander mede te deelen.

Nogmaals wel bedankt en vele groeten

Als steeds Yours truly

John Raffles, alias Lord Edw. Lister.

Toen Brand gedaan had met schrijven, overhandigde hij Raffles den brief, die er zijn handteekening onder plaatste, zelf het adres op de enveloppe schreef, zonder de minste moeite te doen zijn hand te verdraaien en den brief onmiddellijk in de bus liet werpen.

Toen dit geschied was, keek Brand zijn vriend met een paar vragende oogen aan.

Raffles zag dit en begon te lachen.

„Jawel m'n jongen,” zei hij, „dien vragenden blik ken ik, vooruit, kom hier tegenover me zitten, steek een sigaret op en luister, dan zal ik je de merkwaardige geschiedenis van Mr. Graham vertellen, al is dat eigenlijk nog niet veel.”

En nu deelde Raffles zijn vriend en secretaris alles mede, wat hij dien ochtend op Scotland Yard had ondervonden.

De brief door hem verzonden was dezelfde, die Marholm bij zijn thuiskomst had gevonden en die een einde maakte aan zijn hoofdbreken, om den ongelukkigen uitvinder op de een of andere manier van dienst te zijn.

Den volgenden ochtend na het ontbijt, ging Raffles met zijn vriend Brand uit.

Toen zij op Covent Garden Market waren

aangekomen, ging Raffles een groote lunchroom binnen, waar hij wist, dat zich een telefooncel bevond, waar hij kon telefoneeren, zonder door andere te worden gehoord en bestelde daar twee koffie.

Toen de koppen met den geurigen drank hem waren gebracht, begaf hij zich met zijn vriend naar de telefooncel en belde Scotland Yard op.

Toen hij verbinding had, vroeg hij om inspecteur Marholm te spreken en kreeg dezen dan ook onmiddellijk aan het toestel.

Hun gesprek droeg een heel vriendschappelijk karakter, iets wat Marholm zich kon veroorloven, omdat hij geheel alleen op het bureau was, daar Baxter oudergewoonte nimmer zoo vroeg verscheen.

„Halo, spreek ik met inspecteur Marholm,” hoorde deze van het andere einde van den draad vragen.

„Yes sir,” antwoordde hij, „met wien spreek ik?”

„Met Lord Lister,” antwoordde Raffles.

„Aangenaam mylord,” antwoordde de politie-inspecteur op vroolijken toon, „aangenaam, wat kan ik voor u doen?”

„Mij even den naam en het tegenwoordige adres van den persoon in kwestie opgeven. U hebt toch zeker wel mijn brief ontvangen, niet waar?”

„Ja zeker,” antwoordde Marholm, beleefd, „en ik dank u nog wel voor uw vriendelijkheid.

Zijn naam is Graham en hij woont op het oogenblik in de Belfordtstreet nr. 16 bij eene juffrouw Hartung.

„Gij zoudt mij zeer verplichten en waarschijnlijk een grooten dienst bewijzen aan de Engelsche natie, als gij u voor den armen drommel wildet interesseeren.”

„All right!” antwoordde Raffles, „naar aanleiding van uw aanbeveling zal ik den man opzoeken.”

„Doe dat en hoe eer, hoe liever”, smeekte Marholm, „gij zult daar veel werk vinden.”

„Mooi!” antwoordde Raffles. „Mag ik nog een vraag doen?”

„Zeker!”

Een zacht lachen klonk door de telefoon en daarna de stem van Raffles:

„Wat doet onze brave hoofd-inspecteur van politie Baxter?”

„Die slaapt op het oogenblik,” zei Marholm.

„All right,” lachte Raffles, „laat hem dan maar slapen. Tot weerziens, mr. Marholm!”

„Tot weerziens, mylord!”

Brand, die het gesprek mede aangehoord

had, waarschuwde hem nogmaals, toch vooral voorzichtig te zijn en zei:

„Ik geloof toch, dat het beter zou zijn, als je dien Mr. Graham niet gingt opzoeken. Het zou een kleinigheid voor de politie zijn, je daar door een dozijn detectives gevangen te laten nemen.

„Dan zou je zwaar gestraft zijn voor je goedgeloovigheid!”

Maar zijn vriend lachte en zei:

„Mijn beste jongen, ik zal je eens wat vertellen: Menschen, die al te verstandig willen zijn, vliegen er meestal evengoed in als menschen, die dom zijn.

„Men moet altijd den gulden middenweg bewandelen.

„En nu mag je met mij mee naar de Belfordtstreet.”

„Accoord,” antwoordde Brand, „maar toch moet ik je er op attent maken, dat er in je handelwijze een groote inconsequentie ligt.”

„Zoo? Wat dan?” vroeg Raffles met opgetrokken wenkbrauwen.

„Wel,” antwoordde Brand, „je zegt, dat je wel wat wilt wagen en dat je niet gelooft, dat de politie er niet van zal profiteren nu ze weet, dat je je binnen kort naar dien Mr. Graham begeeft. Dat wil ik op jouw gezag aannemen, maar hoe verklaar je het dan, dat je niet van uit je woning hebt opgebeld, maar daarvoor een publieke telefooncel hebt uitgezocht? Dat was toch, naar mijn meening, om de politie niet de gelegenheid te geven, om te achterhalen wie haar heeft opgebeld.”

Raffles begon te lachen en zei:

„Zoo oogenschijnlijk heb je heel goed en zuiver geredeneerd, m'n jongen, maar het is toch alleen maar op het oog, want er is, dunkt mij, een groot verschil in deze twee dingen.

„Als ik meen er op te mogen rekenen, dat de politie zich op het oogenblik niet met mijn zaken zal bemoeien, dan komt dat, omdat ik denk, dat zij vindt, dat ik er een goed werk mee doe, die armen drommel van een Graham bij te staan en naar mijn vermogen te helpen. Ik ken Inspecteur Marholm wel zóó goed, dat ik durf veronderstellen, dat hij dezen keer niets zegt aan Hoofd-inspecteur Baxter, die nu eenmaal zoo erg het land aan me heeft, dat hij zich niet zou ontzien mij te arresteren, zelfs al was ik op dat oogenblik bij den koning op bezoek, maar Marholm is zoo niet. Die weet kwaad van goed te onderscheiden. Welnu, zooals ik zei, zal hij me niet hinderen in mijn pogingen om Mr. Graham goed te doen. Maar tegelijkertijd oordeelde ik het niet noodig, dat hij te weten kwam, wie hem heeft getelefoneerd.

„Je moet niet vergeten, dat hetgeen Marholm vandaag niet wil doen, hij morgen misschien wel wil doen, omdat hij er dan wel een geschikte reden voor vindt.

„Als hij aan het telefoonbureau informeert wie hem heeft opgebeld en hij zou hooren, dat dit Lord William Aberdeen was geweest, welnu, dan was mijn pseudoniem, dat ik nu al zoovele jaren volkomen veilig heb gevoerd, verraden en naar de maan. Ik zou dan natuurlijk wel weer een ander kunnen kiezen, maar vergeet niet, dat er een heele boel personen zijn, die mij onder dien naam kennen, zoodat zoo iets een heele hoop last en drukte voor me zou meebrengen.

„Om dit te vermijden heb ik de moeite genomen vanuit een publiek telefooncel te telefoneeren. Begrepen? En nu als de maan naar Mr. Graham!”

Zij namen een taxi en waren binnen een half uur aan het bedoelde adres.

Het was een klein huis van één verdieping in een der voorsteden, en lag op een heuvel middenin een tuin, vanwaar men de geweldige huizenzee van Londen kon overzien.

Toen de groote onbekende had gebeld, werd de deur geopend door een waardige matrone, die vroeg, wat hij wenschte.

„Ik wensch mr. Graham te spreken,” antwoordde Raffles.

„Mag ik uw naam weten?” vroeg de dame.

„Die doet niets ter zake,” antwoordde de bezoeker. „Het zal voldoende zijn, als gij mr. Graham zegt, dat ik op aanbeveling van een vriend van hem kom. Zeg hem dat!”

Eenige minuten verliepen, toen kwam de oude dame terug en verzocht Raffles en Brand, binnen te komen.

Toen zij de kamer van den huurder waren binnengegaan, stond Mr. Graham op, terwijl de Groote Onbekende hem met scherpen blik opnam.

Hij was een kleine, magere man met den typischen kop van een geleerde.

Het gelaat was doorgroefd door talloze rimpels en de oogen lagen diep van verdriet en ontbering.

Dun, wit haar golfde over het hooge voorhoofd en vooral dit laatste was het, wat Lord Lister belangstelling inboezemde.

„Gij weet waarschijnlijk niet, om welke reden ik ben gekomen, en daarom zal ik u dat zeggen,” zei Raffles en nam, zonder op een uitnodiging te wachten, plaats op een der stoelen, „gij hebt, naar ik heb vernomen, een uitvinding gedaan,” vervolgde hij en wees naar de teekeningen, welke de tafel bedekten.

„Ja,” antwoordde de uitvinder. „Sinds

twalf jaar, sinds Marconi de draadloze telegrafie en Tesla het uitzenden van hoog frequentie-stroomen heeft uitgevonden, houd ik mij bezig met het vraagstuk aangaande een geweldig oorlogswapen.

„Ik heb iets uitgevonden, dat in staat is, elken vijand, in welke gedaante hij ook moge naderen, te vernietigen.”

Een zachte uitroep van verbazing kwam van de lippen van den bezoeker en hij zei:

„Gij ziet er in 't geheel niet naar uit, Mr. Graham, alsof gij een wapen zoudt hebben uitgevonden, dat de menschen moet vernietigen. Ik denk, dat gij geen vlieg kwaad zoudt kunnen doen.”

„Daarin hebt gij gelijk,” antwoordde de oude man met een verlegen lachje, „ik zou werkelijk niet in staat zijn, eenig levend wezen kwaad te doen.”

„En toch hebt gij, naar gij beweert, een menschenvermoordend wapen uitgevonden?” vroeg Raffles.

„Ja Sir, maar ik deed het alleen met het doel om mijn vaderland onaantastbaar te maken voor elken vijand,” luidde het antwoord.

„Hebt gij aan het Ministerie van Oorlog reeds mededeeling gezonden van uw uitvinding?” vroeg Raffles verder.

Met een droevig lachje antwoordde de uitvinder:

„Ik heb alles gedaan, wat slechts in mijn macht was.”

„Nu en —?” vroeg Raffles.

„Men heeft mij uitgelachen en mij een dwaas genoemd.”

„Wel,” zei Raffles, „gij zijt niet de eerste uitvinder, wien zoiets overkomt.

Zoudt gij nu zoo vriendelijk willen zijn, mij mede te deelen, waarvan hier sprake is?”

Mr. Graham nam een teekening van de tafel en nauwelijks had Raffles er een blik op geworpen of hij vroeg:

„Een aeroplane?”

„Gij hebt niet geheel ongelijk,” verklaarde de oude man, „als gij mijn teekening, of liever mijn uitvinding bij een aeroplane vergelijkt. Het is een soort vliegtuig. Maar toch niet in de betekenis van dat der gebroeders Wright.”

„Maar?” vroeg Raffles, terwijl hij in gespannen aandacht weer naar de teekening keek.

Mr. Graham nam een potlood en wees op het papier.

„Kijk eens hier, sir, mijn aeroplane vliegt geheel zonder bediening.

De motor wordt zonder benzine gedreven. En dat, wat gij hier als gondel ziet, dit zwarte,

is een met dynamiet gevulde torpedo, of beter gezegd: een bom.

Dit toestel laat ik door middel van de aeroplane en door de motoren de lucht ingaan en stuur het met het op een electromagneet reageerend roer en draadlooze stroomen."

"Een schitterend idee," zei Raffles, "en indien het uitvoerbaar is, behoeften wij Engelsen inderdaad geen vrees meer te hebben voor eventueele bezoeken van Zeppelin-luchtkruisers.

"Wilt gij mij nu mededeelen, Mr. Graham, hoe gij, indien gij werkelijk een dergelijke vliegende en bestuurbare bom tegen een ballon zoudt richten, deze machine tot ontploffing zoudt brengen?"

"Zeer eenvoudig, Sir," antwoordde de uitvinder. "Gij ziet dit lange uitsteeksel, dat aan een vogelbek doet denken?"

"Het is van alluminium en op het oogenblik, waarin het, evenals dat bij een granaat geschiedt, in aanraking komt met een vijandelijk luchtschip, bewerkstelligt het de ontploffing der springmachine.

"Ik ben zelfs in staat, in plaats van een enkel dergelijk uitsteeksel, een krans van contactpunten aan te brengen, zoodat, wanneer een daarvan een luchtschip aanraakt, onmiddellijk een ontploffing moet volgen.

"Ten slotte kan ik ook, op het oogenblik, waarin ik den draadloozen stroom verbreek, door het stilstaan der motoren een lont inschakelen, zonder dat eenige verdere werking hiervoor noodig is."

Raffles bekeek zwijgend en in gespannen aandacht steeds weer opnieuw de hem voorgelegde teekening. Daarop zei hij:

"Het is een zeer geniale uitvinding en zij zou voor het Engelsche volk van onberekenbare waarde zijn, wanneer uw ideeën technisch te verwezenlijken waren.

"Hebt gij al eens een model vervaardigd?"

"Ik had er een en kon het, hoewel het slechts van kleinen omvang was, een half uur lang in de lucht houden en sturen, zooals ik dat wilde," luidde het antwoord.

"En waar is het?" vroeg Raffles.

De oogen van den uitvinder vulden zich plotseling met tranen.

Daarop zei hij met gesmoorde stem:

"Ik heb een broeder, sir; die is leeraar en heeft helaas een bekrompen verstand."

"Werd hij daarom leeraar?" vroeg de Groote Onbekende ironisch.

De oude man glimlachte door zijn tranen heen en antwoordde:

"Gij hebt gelijk, sir. Mijn vader zei altijd, dat mijn broer geen eigen oordeel, geen eigen

geest had en dat het daarom het beste zou zijn, als hij zich tenminste de vindingen van een vreemden geest eigen maakte."

"Ik zie, dat gij, ondanks uw treurigen toestand, uw humor nog niet hebt verloren," zei Raffles, "en daar ik hoor, welk een helderen kop uw vader had, zijn tijd verre vooruit was, twijfel ik er niet aan, of gij hebt dien van hem geërfd.

"Wat deed uw broeder?"

"Hij hield mij, daar ik niemand mijn resultaten ooit liet zien, voor een idioot en liet mij opsluiten in een krankzinnigengesticht," zei Graham bedaard en vervolgde toen:

"Want daar mijn model zonder hoog frequentie-stroom natuurlijk niet kon vliegen, hield men mij voor stapelgek en moest ik daar meer dan vier jaar opgesloten blijven.

"Ik ben nooit te weten gekomen, wat er in dien tijd met mijn model is gebeurd.

"Gij kunt niet gelooven, Sir, hoeveel verzoekschriften ik heb ingediend bij de autoriteiten in Engeland. Toen ik steeds weer ten antwoord kreeg, dat men mij voor gek aanzag, verloor ik eindelijk de hoop en ben ik zoo in armoede vervallen, dat ik eenige dagen geleden een broodje wegnam uit een bakkerskar, omdat ik dreigde flauw te vallen van honger."

"En toen nam men u gevangen, nietwaar?" vroeg Raffles.

De uitvinder knikte en vroeg:

"Heeft men u dat op het hoofdbureau van politie verteld?"

"No, Sir."

"Maar hoe weet gij dat dan?" vroeg Graham opnieuw.

"Mijn beste vriend," antwoordde Raffles, "kent gij het spreekwoord: „De kleine dieven vangt men, de groote laat men loopen?"

"Het zou een wonder zijn geweest, als men u niet met dat broodje had betrappt en gevangen genomen.

"Maar nu moeten wij eens samen spreken. Zoudt gij u willen verplichten, wanneer ik het benoedigde geld te uwer beschikking stelde, een nieuw model gereed te maken?"

Deze woorden brachten een koortsachtigen blos op het gelaat van den uitvinder.

"Ja zeker, Sir," stamelde hij, bijna onhoorbaar door zijn groote ontroering.

"Hoeveel geld zou daarvoor wel noodig zijn, wanneer gij een groot, bruikbaar model zoudt vervaardigen?" informeerde Raffles.

"Gij bedoelt een groot, goed werkend model?" vroeg de oude man op aarzelenden toon.

"Ja," antwoordde Raffles met onverstoorebare kalmte.

„Het is een groote som," zei de oude man angstig.

„Hoe groot?" vroeg Raffles.

„Vijftigduizend pond sterling," klonk het antwoord. „Ik zou een groote machine moeten bouwen voor het ontwikkelen van den hoog frequentie-stroom en bijna een half jaar lang werklieden betalen, vóórdat ik tot eenig resultaat kon komen. Dit alles heb ik reeds tot in de kleinste bijzonderheden uitgerekend."

„Goed, mijn waarde vriend," zei de Groote Onbekende, „gij zult die vijftigduizend pond van mij hebben."

„Mijnheer, meent gij dat werkelijk? Droom ik of sta ik werkelijk aan het einddoel mijner wenschen?" vroeg Graham op gejaagden toon.

„Stel u gerust," kalmeerde Raffles hem, „ik ben er van overtuigd, dat gij inderdaad een belangrijke uitvinding hebt gedaan. Maar luister, wat ik hiervoor van u verlang."

„Ik wil alles doen, wat gij wenscht," zei de uitvinder.

„Niet zoo haastig, waarde vriend," hernam Raffles. „Ik verlang dit van u: maak in alle kalmte de berekeningen, welke gij nog noodig hebt en neem eenige dagen rust."

„Het zal een poosje duren, vóór ik in staat ben, u de benoodigde vijftigduizend pond te geven. Verder moogt gij tegen niemand met een woord spreken over het feit, dat ik u help of zelfs, dat gij geholpen wordt."

„Ook moet gij over alles, wat van af dit oogenblik met betrekking tot deze zaak gebeurt, een diep stilzwijgen bewaren."

„Wilt gij die eischen inwilligen?"

„Met genoegen," antwoordde de overgelukkige uitvinder met trillende lippen en hij drukte de hand van zijn weldoener, die dezen druk hartelijk beantwoordde.

Daarop ging Lord Lister naar het raam en keek met een langen blik naar de diep onder hem liggende huizenzee van Londen.

„Een prachtig uitzicht hebt ge hier," merkte hij op. „Ik denk dat deze kamer zeer bruikbaar voor ons zal zijn. Wij hebben heden westenwind, zooals ik zie. Van hieruit zou een ballon, door den wind gedreven, direct over Londen gaan, nietwaar?"

„Ja, Sir," antwoordde Graham.

„All right," zei Raffles. „Wacht mij van avond tegen 7 uur en zorg ervoor, thuis te zijn."

Hij gaf Graham de hand, verliet met Charly Brand het huis en de twee vrienden begaven zich in een taxi naar Windermore Street.

Toen zij in de auto zaten, zei Raffles:

„Let nu eens op, beste jongen. Nu zul je in

de eerstkomende dagen een nieuwe wijsheid leeren.

„Kijk eens, als er vandaag een grappenmaker komt, een bedrieger, zooals onlangs die beruchte diamantmaker in Parijs, dan vindt hij de ernstigste personen bereid om hem bij zijn bedrog te helpen."

„Komt er echter een bescheiden mensch met werkelijke kundigheden, die vertelt, dat hij een opzienbarende uitvinding heeft gedaan, dan hoont en bespot men hem en geeft hem liefst een trap met den voet."

„Voor deze gemeene handelingen zal ik het publiek eens een les geven, die men niet zoo heel spoedig weer zal vergeten."

„Ik ben zeer nieuwsgierig, wat je van plan bent", zei Charly. „Voor alles begrijp ik niet, hoe je dien man vijftigduizend pond sterling kunt verschaffen, want, zooals je onlangs zei, moeten onze kasmiddelen noodzakelijk worden aangevuld."

„Och," lachte Raffles, „die zal ik uit de zakken der spotvogels halen. Ik heb een prachtig plan, dat zeker moet slagen."

„Het doet mij nog meer genoegen, om die verwaande dikbuiken en andere edele heeren eens flink te bedriegen, dan om den uitvinder daarginds in Belfordstreet te helpen, zijn ideeën ten uitvoer te kunnen brengen en daarmee Old England een grooten dienst te bewijzen."

Hier haalde Raffles zijn sigarettenétui te voorschijn en stak een sigaret aan.

Hij rookte met welbehagen, totdat zij in Windermorestreet waren aangekomen en verliet toen met zijn vriend de auto.

In een zijstraat trad hij een slagere winkel binnen.

„Ik zou graag een aantal goede varkensblazen willen koopen. Hebt gij die?" vroeg hij den dikbuikigen eigenaar der zaak.

De slager haalde het gevraagde, Raffles zocht een aantal uit, betaalde en zei tot Brand:

„Doe mij het genoegen en haal mij een dichte taxi, opdat ik het gekochte mee kan nemen. Want als ik met deze bagage langs de straten moest loopen, zouden we weldra heel Londen achter ons hebben en de politie zou mij wegens ongeoorloofde handelwijze gevangen nemen."

Brand verliet lachend den winkel en eenige minuten later zaten beiden in de dichte auto.

„Vertel mij nu toch eens in 's hemels naam, mijn beste Edward, waarvoor je die varkensblazen noodig hebt," vroeg Brand, toen zij wegreden.

Raffles lachte.

„Wat ik hier heb is minstens vijftigduizend pond sterling waard. Je zult eens zien, wat een mooie grap ik daarmee uithaal.”

Zijn secretaris antwoordde hoofdschuddend:

„Ik heb al menig meesterstuk van je be-

leefd, Edward, maar wat je nu van plan bent, is mij niet duidelijk!”

„Ja, mijn beste jongen,” luidde het antwoord, „je kunt niet gelooven, waarvoor een varkensblaas al niet goed is. Ik hoop, dat het een verrassing voor je zal zijn!”

DERDE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige luchtschepen.

Het was tegen 7 uur in den avond en het begon reeds donker te worden, toen Raffles en Brand de kamer van Mr. Graham weer binnentraden. Deze keek met verbaasde oogen naar de beide heeren, van wie de een nauwelijik te zien was onder het groote pak varkensblazen, terwijl de tweede een reusachtig pak met andere inkoopten droeg.

„Zoo,” zei Raffles tot den uitvinder, „daar zijn wij weer en nu zult gij me zeker wel toestaan, vanuit de kamer eenige proeven te nemen met *mijn* luchtschip.”

„Hebt gij óók luchtschepen?” vroeg Graham verbaasd.

„Ja zeker,” lachte de Groote Onbekende, „als gij mij nader leert kennen, zult gij zien, dat ik de grootste luchtschipper van de twintigste eeuw ben.

„Ik beweeg mij bij voorkeur alleen in de lucht en ben zelfs voor een zekere klasse van menschen ontastbaar geworden evenals de lucht.

„Gij zult dit wel leeren inzien.”

„Ik heb in het geheel niet geweten, dat gij u met dezelfde wetenschap bezighoudt,” zei de uitvinder, het grijze hoofd schuddend.

„Nu, kijk dan eens,” antwoordde Lord Lister, „maar eerst wil ik eens zien, of de wind nog steeds West is en van hier uit over Londen heenstrijkt.”

Hij nam een stuk zijdepapier, scheurde er een strook af en liet dit uit het raam fladderen.

De wind nam het papier snel mee in de richting der City en Raffles, die het, zoolang hij kon, met de oogen volgde, glimlachte tevreden.

Nu zei hij tot Brand, die, nog altijd met de varkensblazen beladen, midden in de kamer stond:

„Leg je bagage neer, mijn jongen en help mij nu aan den arbeid om bestuurbare luchtschepen voor Engeland te maken.”

„Wat?” riep de oude man met verbaasd gezicht. „Wilt gij uit die varkensblazen een bestuurbaar luchtschip maken? Dat is immers een onmogelijkheid!”

„Ik verzoek u, mijnheer,” antwoordde Raffles met grooten ernst, ofschoon het hem moeite kostte, niet te lachen, „het uitvoeren van mijn probleem aan mij over te laten en houdt u aan onze afspraak van hedenmiddag.

„Help mij nu eens aan den brander van deze gasrozet deze gummislang aan te brengen.

„Door middel daarvan ben ik van plan, de door mij meegebrachte varkensblazen met gas te vullen en luchtschepen te fabricceeren, die verscheidene uren in de lucht kunnen blijven.”

Hij nam een stoel en begon de gaskraan te bewerken.

Aan de opening van den brander bevestigde hij een gummislang van eenige meters lengte, welks uiteinde van een mondstuk was voorzien, dat door middel van een kraantje gesloten kon worden.

Daarop liet hij door Brand de varkensblazen los maken en begon de eerste blaas met gas te vullen.

Zoodra deze strak en geheel gevuld was, moest Brand met een einde darm de opening sluiten, om daardoor te beletten dat het gas kon ontsnappen.

„Zoo,” zei de Groote Onbekende, „nu verzoek ik u, mijne heeren, nog meer blazen op dezelfde wijze te vullen. Ik zal intusschen mijn verlichtingstoestellen in orde brengen.”

Terwijl Brand en de uitvinder, hoewel deze laatste erg verbaasd was, aan het verzoek van Lord Lister voldeden en de varkensblazen voor een hun onbekend doel met gas vulden, maakte Raffles het pakket, dat hij mee had gebracht, open en nam daaruit een half dozijn van aluminium gemaakte acetyleenlampen, zooals men die aan fietsen gebruikt.

Hij vulde twee der lampen met carbid en water, stak ze aan en overtuigde zich ervan, dat zij goed werkten.

„Allright,” zei hij, toen hij hiermee klaar was. „Nu zullen wij eens zien, hoeveel ballons ervoor noodig zijn, om een dergelijke lamp door de lucht te doen zweven.”

Brand en Mr. Graham keken hoofdschuddend naar den Grooten Onbekende, die nu verscheidene met gas gevulde varkensblazen aan een der acetyleenlampen bond.

Na eenige proeven bleek, dat drie varkensblazen voldoende waren om een der lampen vrij hoog door de lucht te dragen.

Het was intusschen donker geworden.

Raffles keek op zijn horloge en zei:

„Het is ruim negen uur, heeren. Ik zie, dat zich een kleine tuin bij het huis bevindt en stel voor, ons daarheen te begeven om er een beetje te praten en te rooken, wat wij hierboven niet kunnen.

„Wij hebben namelijk nog meer dan een uur tijd, vóórdat ik den eersten ballon een reis over Londen zal laten maken.”

Hij doofde de acetyleenlamp uit en verliet de kamer met een tevreden blik op den tegen het plafond zwevende ballons.

Met hun drieën begaven zij zich naar den tuin.

Toen zij daar een kwartiertje hadden gewandeld, zei Raffles:

„Ik zal eens in den omtrek gaan kijken, waar een publieke telefooncel is. Gij kunt wel met mij meegaan, heeren.”

Op eenigen afstand van het huis vonden zij een restaurant, dat een telefooncel bezat.

Raffles ging in de cel en zei tot Brand:

„Ik verzoek je er goed op te letten, dat niemand hier komt, terwijl ik telefoneer.”

Daarop belde hij op en verlangde aansluiting met de redactie van de „Times,” het groote Londensche dagblad.

Eenige oogenblikken later was hij met die krant aangesloten en nu vroeg hij den heer, die hem te woord stond, de nachtedactie te mogen spreken.

„Hier Scott, nachtedacteur van de Times. Wie daar?” klonk het na een minuut.

„Hier Mr. Walling,” antwoordde Raffles. „Ik heb u een zeer gewichtige mededeeling te doen. Ik bevind mij in een der verst afgelegen buitenwijken van Londen; mijn vrienden en ik hebben zoeven een buitengewone ontdekking in de lucht gedaan.”

„Wáarover gaat het?” klonk het vol belangstelling terug.

„Een merkwaardig feit, mijnheer,” hernam Raffles. „Zoeven kwam van uit het Oosten een reusachtig luchtschip over ons heen zweven dat ons en de geheele omgeving met een zoeklicht bescheen.”

„Is dat inderdaad zoo? Zijt ge absoluut zeker van uw zaak?”

„Zeer zeker,” antwoordde Raffles. „Geloofst gij, dat vijf jonge mannen niet weten, wat zij zien? Ik ben daarom onmiddellijk naar de telefoon gesneld om u attent te maken op het verschijnen van het luchtschip.

„Gij moet het ongetwijfeld kunnen zien, wanneer gij met een verrijker op het dak van uw redactiegebouw gaat kijken.

„Het bewoog zich in de richting van Londen.

„Wij vermoeden dat het een luchtschip is, die door de Duitsche oorlogsschepen in de Noordzee is opgelaten en die, beschermd door de nachtelijke duisternis een proeftocht over Londen maakt....”

„Ik ben u zeer dankbaar, Sir,” klonk het terug, „misschien komt gij morgen op onze redactie, opdat wij u onzen dank kunnen betuigen.

„Neem mij niet kwalijk, dat ik nu het gesprek afbreek, ik zal dadelijk de noodigen maatregelen nemen ter observatie.”

„Uitstekend,” zei Raffles.

„Met een gejaagd „Good evening!” nam de redacteur afscheid en de verbinding was verbroken.

Eenige minuten later werd door den Grootten Onbekende ook de nachtreductie van de „Daily News” opgebeld en eenzelfde gesprek als met de „Times” volgde.

Hierna verliet Raffles met een vergenoegd glimlachje de telefooncel, bestelde voor zichzelf en de beide andere heeren een whiskey soda en nadat hij een sigaret had opgestoken, verliet het drietal het lokaal.

Zij gingen terug naar de kamer van Graham.

Lord Lister onderzocht nu nogmaals een der acetyleenlampen, stak haar aan en bracht daarop den met haar verbonden ballon naar het geopende venster.

Voorzichtig liet hij het toestel in de lucht zweven en riep het een luid: „gelukkige vaart!” na.

Hij snelde zelf, zoo snel hij kon, de trap af en begaf zich op straat, gevolgd door Brand.

Toen zij een hoofdstraat, op eenigen afstand van het huis hadden bereikt, zagen zij reeds het resultaat van hun proef.

De ballons waren vrij hoog gestegen en het licht van de lantaarn schitterde als een lange, heldere stralenbundel in den donkeren nacht, terwijl de ballons zelf onzichtbaar waren.

De menschen bleven op straat staan en keken met verschrikte of verbaasde oogen naar het zeldzame luchtverschijnsel, dat hoog boven hun hoofden snel en, als gestuurd door een onzichtbare hand, voortzweefde.

Daar de ballons zeer hoog stegen en het licht van de carbidlantaarns tamelijk krachtig was, kon men met geen mogelijkheid ook maar een benaderende berekening maken over de grootte van het voorwerp, dat daar in de lucht zweefde en ook niet wat betreft de hoogte. Zoodra er geen voorwerpen ter vergelijking om heen zijn, is het onmogelijk iets, met eenige kans op juistheid, te schatten. Wie hier aan twijfelt, moet daarmede maar eens een proef nemen.

Raffles wist dat en had er ook op gerekend. Ook rekende hij op het bekende verschijnsel, dat de mensch gauw geneigd is een ander bij te vallen en na te praten, wanneer die ander over een punt, waarover twijfel bestaat, zijn meening met den noodigen nadruk en overtuiging te kennen geeft. Het lijkt wel alsof alle menschen over den geheelen aardbol het-

zelfde zijn in dat opzicht. En Raffles, uitstekend kenner der menschelijke psyche, wist dat natuurlijk maar al te goed.

Hij begaf zich met zijn metgezellen onder de groepjes menschen, die hier en daar op de hoeken der straten stonden en zei, nadat hij eenige oogenblikken naar boven gekeken had; alsof hij voor zich zelf sprak:

„Wel vervloekt! de duivel hale de Duitschers! Ik verwed tien pond tegen een pruimepit, dat het ding, daar boven in de lucht, het zoeklicht van een bestuurbaren „Zeppelin” is.

„Zij zullen den ballon ergens in de Noordzee op een der Duitsche oorlogsschepen hebben opgelaten.”

„Natuurlijk!” riep een Engelschman uit, die dat gehoord had. „De Duitschers hebben ons Zeppelins gestuurd. Ik hoor duidelijk het snorren van de propellers!”

„Men moet de kranten waarschuwen!” en nauwelijks had een van de aanwezigen deze woorden gesproken, of verscheiden personen snelden reeds naar de naburige restaurants om de redacties der couranten op de hoogte te brengen van dit belangrijk nieuws.

En als een loopend vuurtje ging het nieuwtje van mond tot mond:

„Een Zeppelin boven Londen!”

Raffles echter keerde zich met een vroolijk glimlachje op het gelaat, naar Brand en Mr. Graham en zei:

„Heeren, het moet al heel raar loopen, als mijn plan niet gelukt is! Wij zullen nu een tweede Zeppelin oplaten!”

Eenige minuten later vloog de tweede acetyleenlamp, gedragen door de gevulde varkensblazen, over Londen heen. . . .

Op het platte dak van het Times-gebouw stonden alle redacteurs en het verdere personeel, met telescopen, prismakijkers en binocles gewapend, vol belangstelling naar den nachtelijken hemel te kijken.

Onophoudelijk belde de telefoon; van alle kanten kwamen berichten over het verschijnen van den luchtkruiser.

Nog steeds konden de journalisten niets aan den donkeren hemel ontdekken.

Een grappenmaker onder hen, die veronderstelde, dat de gloeiende stukjes kool, die plotseling uit een schoorsteen opstegen, misschien door het publiek werden beschouwd als het zoeklicht van den Zeppelin, liep echter veel kans van het dak gegooid te worden.

Voor het eerst was dezen, anders zoo spotlustigen menschen, de zucht tot scherts vergaan. Bijna ademloos stonden zij naar het

Oosten te staren, vanwaar het luchtschip moest komen.

Plotseling! — Daar! —

Wat was dat? —

Daar ginds, ver aan den horizon, verscheen aan den nachtelijken hemel een schitterend sterretje.

„Daar is het!“ riepen zij, die de beste verrekijkers hadden.

Het sterretje werd al grooter en grooter, totdat het als een scherpe, verblindende straal, op een naar den schijn te oordeelen, grooten afstand aan hen voorbijtrok.

De toeschouwers durfden bijna geen geluid geven. Zij kregen kippevel door de verschijning van het vreemde luchtschip.

Hun haren rezen te berge en hun knieën knikten.

Het was hun duidelijk: daar boven zweefde de Duitsche luchtduivel, de schrik van de Engelsche natie, graaf Zeppelin met zijn luchtkruiser!

Zij durfden zich nauwelijks te bewegen en nog staarden zij naar den duisteren horizon, waar reeds lang weer het vermeende Duitsche luchtschip was verdwenen.

Toen snelden zij naar de redactielokalen en men vocht bijna om de eer, het belangrijk ochtendartikel te schrijven.

En terwijl men daar nog bij elkaar zat en de artikels schreef, klonk op de straten opnieuw een kreet:

„Een tweede luchtkruiser!“

Weer snelde alles naar de ramen en op de daken.

En het was waar!

Allen zagen aan den donkeren hemel weer hetzelfde spookachtige, scherpe licht.

En weer liep hun allen een rilling over den rug.

„Het is hetzelfde luchtschip, mijne heeren!“ riep de nachtedacteur Mr. Scott. „Het is teruggekeerd om ons te bewijzen, hoe goed het tegen den wind kan manoeuvreeren.

„Nu vliegt het voor de tweede keer over Londen!“

Wanneer het luchtschip nog vaker was verschenen, dan was het zeer goed mogelijk geweest, dat den volgenden morgen geen enkele Londensche krant was verschenen, want alle drukkers, zettters, redacteuren en verslaggevers stonden, in plaats van te werken, aan de vensters en wachtten uren lang, of er niet nog een luchtschip zou verschijnen. . . .

Eindelijk, na verscheiden uren, kalmeerden de gemoederen en ging men weer aan den arbeid.

Den volgenden morgen verkeerde niet al-

leen geheel Londen, maar eenige uren na het verschijnen der ochtendbladen, heel Engeland in groote opgewondenheid.

Nog nimmer, zoolang zij bestond, had de Engelsche pers zulke woeste, bijna aan waanzin grenzende, artikelen gepubliceerd als dezen morgen.

De vrees voor Zeppelin en diens luchtkruisers had zich als een obseccie meester gemaakt van de zonen Albions.

Duizenden van hen hadden des nachts het zoeklicht gezien en zij, die het niet hadden gezien, werden door de anderen gesuggereerd.

Er was dien dag geen mensch in Engeland, die niet zoo nu en dan met bezorgden blik naar den helderen hemel opkeek en daar in zijn fantasie een geheele vloot van Duitsche luchtschepen zag.

Toen het avond werd, ging niemand in Londen slapen. De menschen stonden in dichte groepen op straat, hadden alle geschikte plaatsjes en verhoogingen in de stad bezet en wachtten vol vrees op het verschijnen van het spookachtige luchtverschijnsel uit de Noordzee.

Tot half drie in den ochtend bleef men wachten. . . .

Maar er gebeurde niets.

Nadat de meeste van hen naar bed waren gegaan echter, tegen drie uur in den morgen, toen het nog pikdonkere nacht was, dook plotseling weer het luchtverschijnsel aan den hemel op.

Weer vertoonde het zich op een tamelijke hoogte, af en toe bedekt door de wolken en schrik en ontzetting wekkend onder de toeschouwers, die ter nauwernood van den eersten schok waren bekomen.

Het waren de laatste varkensblazen en de laatste vier acetyleenlampen, welke Raffles, tot één grooten bundel vereenigd, in de lucht had gezonden.

Deze keer was het licht natuurlijk veel sterker dan de vorige keeren.

Opnieuw verschenen den volgenden dag groote sensatie-artikelen in de dagbladen en joegen opnieuw den Engelschen een panischen schrik op het lijf.

Evenals vroeger in het oude Rome de Romeinsche moeders hun kinderen bang maakten met het enkele woord: „Hannibal!“ en geheel Rome voor dien naam sidderde, zoo was dat nu het geval in Londen met den naam: Zeppelin!

Slechts drie menschen waren niet bevangen door Zeppelinvrees.

Dat waren Raffles, Brand en Mr. Graham. Zij alleen kenden het geheim der geheim-

zinnige luchtschepen en zij lachten telkens hartelijk, wanneer zij een nieuw kranten-artikel lazen over hun varkensblazen.

„Jongens,” zei Raffles, „nu heb ik bereikt, wat ik wenschte.

Morgen ga ik den minister van oorlog opzoeken en dan zal ik hem van zijn vrees verlossen.”

„Wat wilt je bij den minister van oorlog doen?” vroeg Brand.

„Ja, mijn jongen,” klonk Raffles' antwoord, „die neemt de tweede plaats in in mijn alfabet voor den uitvinder Mr. Graham. Hij is dus letter B.

„Letter A waren de varkensblazen, B is de minister van oorlog.

„O, ik verzeker je, dat de zaak nog veel interessanter zal worden dan zij tot dusverre was.

„Je zult een reuzengrap beleven!”

Maar er was nog een persoon in Londen, wien de spookachtige luchtverschijnselen geen vrees inboezemden en dat was Marholm.

Toen hij het bericht in de ochtendbladen las, vloog een lachje over zijn goedige geelaatstrekken.

„Het zou mij zeer verbazen,” bromde hij bij zichzelf, „als die zaak met de luchtschepen niet een streek van Raffles is om den door mij aanbevolen uitvinder der luchtgranaat te helpen.”

Inspecteur Baxter daarentegen kwam met alle mogelijke teekenen van angst en schrik het bureau binnen en riep nog voordat hij de deur geheel had geopend, tot zijn secretaris:

„Het gebeurt, Marholm, het gebeurt!”

„Wat gebeurt?” vroeg deze en begon zijn eerste pijp te stoppen.

„Wat?” riep de inspecteur opnieuw uit, „vraag je dat nog, hebt je dan nog niet gelezen, wat er dezen nacht is gebeurd?”

„Aha,” zei Marholm, „gij bedoelt die nonsens met de geheimzinnige luchtschepen uit de Noordzee?”

„Nonsens?” vroeg Baxter, terwijl hij zijn secretaris met een minachtenden blik aankweekte. „Ik hoop voor jou en de geheele Engelse natie, dat het nonsens is geweest.

„Maar ik heb zelf met eigen oogen het zoeklicht van het reusachtige luchtschip in den donkeren nacht gezien.

„Ik verzeker je, Marholm, dat was een zeer eigenaardige gewaarwording!

„Het was mij precies alsof dat licht geheel Londen wilde verslinden.

„Als een monsterachtige draak zweefde het ding, de Zeppelin-kruiser, door de lucht.

„Het zou een kleinigheid zijn geweest, van uit dat luchtschip geheel Londen te vernietigen!

„Ik zeg je, Marholm, binnen 24 uur zullen wij allen misschien in de kelders moeten vluchten, want van uit de lucht zullen Duitse granaten op ons neer worden geworpen en ons mooie Londen in puin en asch liggen.”

Baxter zag spierwit en het zweet stond hem op het voorhoofd. Hij had zich heelemaal door zijn fantasie laten meeslepen, zonder te merken, dat het fantasie was. Als hij niet buiten adem was geweest van het vele en lange spreken, zou hij waarschijnlijk nog verder gefantaseerd hebben en aan Marholm hebben uitgelegd, dat hij den sigaarvorm van het luchtschip, de gondels, je zelfs de opvarenden daarin duidelijk had kunnen waarnemen. Misschien had hij zelfs wel het gesprek weergegeven, dat hij verondersteld had te hooren en dat door de opvarenden van het luchtschip was gevoerd.

Marholm echter profiteerde van de gelegenheid, dat Baxter ophield, om adem te scheppen, teneinde er één woordje tusschen te voegen. Hij besloot Baxter eens voor den gek te houden.

„Nu,” zei de Vloo, „als dat waar was, dan zou Raffles ook eindelijk uit zijn schuilhoek te voorschijn komen!”

Maar Baxter ging niet op dat gezegde in.

„Niemand zal in die dagen aan Raffles denken,” antwoordde hij op ernstigen toon. „Ik zeg je nogmaals, Marholm, het is nu zóó ver; wij krijgen oorlog met Duitschland.”

„Mooi!” lachte Marholm en stak zijn stevig gestopt pijpje aan.

„Ik zou mij zeer verheugen, als de heeren van de pers, die hun groote monden niet hebben willen houden in deze kwestie, dan de eerste projectielen op hun hoofd kregen. Want wat die gesmeed hebben, daarvoor moest eigenlijk iedere rechtgeaarde Engelschman zich schamen.”

Hoofd-inspecteur Baxter wilde een scherp antwoord geven, toen een bode van het Ministerie van Oorlog binnentrad en naar hoofd-inspecteur Baxter vroeg.

„Dat ben ik,” zei deze, opstaande.

De soldaat salueerde en nam een grooten brief uit een zwarte portefeuille, dien hij den inspecteur overhandigde.

„Ik verzoek u, mij een ontvangbewijs te willen geven voor dit bevelschrift van Zijn Lordschap den Minister van Oorlog. Het is van het hoogste gewicht!”

„All right!" antwoordde Baxter, het gewenschte schrijvende.

Zoodra de soldaat was heengegaan, scheurde Baxter het ontvangen stuk open en Marholm, die vol nieuwsgierigheid naast hem was komen staan, las tegelijk met zijn chef het volgende:

Aan
den Hoofd-inspecteur van Politie
P h. B a x t e r.
Scotland Yard.

Zooals u waarschijnlijk bekend zal zijn, is Londen gisteren door het verschijnen van een waarschijnlijk Duitschen luchtkruiser verontrust. Ik verzoek u, alle politiebureaux der stad Londen te bevelen, voortaan elken nacht onafgebroken den hemel waar te nemen en, zoodra men het geheimzinnige luchtschip ziet verschijnen, hierover het Ministerie van Oorlog te telefoneeren.

In het Ministerie van Oorlog zal voor dit doel elken nacht een bijzonder bureau open blijven.

Verder moet aan alle politiebureaux worden bevolen, bij het verschijnen van het luchtschip naar den, het meest in de nabijheid gelegen kerktoeren te snellen en van daar uit, met behulp van een scheepsroeper of door andere middelen en instrumenten te trachten, zich op de een of andere wijze met het luchtschip in verbinding te stellen.

U wordt bij dezen opgedragen, tot dit doel op alle kerktoeren der stad Londen scheepsroepers, zooals die bij onze Marine in gebruik zijn en die een zeer wijd draagvermogen hebben, te deponeren.

Het Ministerie van Marine is door ons aangewezen, u die te verschaffen.

Verder wordt u uit het bureau der Kanaaldivisie vuurpijlgeschut verstrekt en zult gij daarbij elken nacht, eveneens in de kerktoeren, manschappen doen opstellen.

Door de Koninklijke Garde-artillerie zullen hiertoe manschappen worden aangewezen.

Zoodra een luchtschip niet gehoorzaamt aan de bevelen van den beambte van politie, dus niet bijdraait of keert, heeft de beambte van politie de volmacht bevel te geven om te vuren.

U wordt opgedragen, deze bevelen onmiddellijk te doen uitvoeren en elken

morgen rapport uit te brengen over het voorgevallene aan het Ministerie van Oorlog.

(get.) H a l d a n e,
Minister van Oorlog.

„Oef!" zuchtte de inspecteur van politie en begon het relaas nog eens over te lezen.

„Nu, dat kan goed worden", meende Marholm. „Vanaf dit oogenblik hebben de misdadigers het nergens beter dan in Londen, want de politieagenten zullen voortaan nog maar alleen op de torens der kerken zitten, of staren naar den hemel of ze ergens ook een vijandig luchtschip kunnen ontdekken.

„Je zoudt in Engeland voor je plezier misdadiger zijn."

Hij moest hardop lachen om de alledwaasste positie, waarin de Engelsche politie iederen nacht zou worden gebracht door dat bevel van den Minister van Oorlog.

„Waar lach je toch om?" riep Baxter, die door den ijver om zich den inhoud van het dossier goed in het hoofd te prenten zoo rood als een kreeft was geworden, geprikkeld uit.

„Aha," vervolgde hij, toen het antwoord van Marholm uitbleef, „bijna zou ik nog wat vergeten hebben; op de volgende bladzijde staat nog een tweede bevel van den Minister van Oorlog.

Het luidt:

Dit bevel moet dadelijk in alle couranten worden opgenomen, daar het onbekende luchtschip op deze wijze misschien zal vernemen, welk gevaar er van nu af aan voor de opvarenden dreigt, als zij zich naar Londen begeven.

„Breng dit bevel direct ten uitvoer, Marholm!" beval Baxter.

„Met genoegen", zei deze. „Ik ben er vlak voor, dat de menschen wat te lachen zullen krijgen. Hebt u wel eens van de zeven Schwaben gehoord, meneer de hoofd-inspecteur?"

„Waarvan?" vroeg Baxter met een uitdrukking van twijfel op het gelaat.

„Van de zeven Schwaben," herhaalde Marholm, „dat is een heel aardig Duitsch verhaal, dat ik eenige jaren geleden vertaald in een of ander boek las.

„Sedert ik dat sprookje ken en Raffles hier bij ons is komen opduiken, lijkt mij ons hoofdbureau van politie altijd net zooals de hoofdstad der zeven Schwaben.

„Zoodra dit bericht vandaag openbaar is gemaakt, zal geen mensch ter wereld er meer aan twijfelen, dat mijn opvatting juist is."

„Ik ken jouw zeven Schwaben niet," her-

nam Baxter met een ernstig gezicht, „mij dunkt trouwens, dat de tijd en toestand veel te ernstig zijn om ons nog met zulke onnoozele verhalen bezig te houden.

„Ga nu maar direct aan den arbeid, en zorg er vooral voor, dat alle politieagenten van Londen bericht ontvangen, scheepsroepers op de kerktorens worden gebracht, en het vuurpijlgeschut wordt opgesteld.

„Och, och, wat leven we toch in een moeilijken tijd. We kunnen dat gepeupel hier op aarde al moeilijk den baas blijven en nu moeten we ook nog toezicht houden op de lucht.”

.....

Toen Raffles reeds in de middageditie der dagbladen het bevel las van den Minister van Oorlog, begon hij zóó luid te lachen, als Brand nog nooit van hem had gehoord.

Nadat hij wat tot bedaren was gekomen, riep hij uit:

„Mijn beste Charly, ik kan het niet langer uithouden. Ik laat vanavond nog ten pleziere der Londensche bevolking een luchtschip varen. Ik verzeker je, dat er enorm geschoten zal worden. Het zou mij niets verwonderen als zij met het vuurpijlgeschut Londen in brand staken.”

.....

John Raffles had goed gezien.

Het was ongeveer 1 uur 's nachts, toen juist als den vorigen nacht de scherpe stralenbundel van een zoeklicht aan den donkeren hemel verscheen en heel Londen in beroering bracht.

Van alle daken en balkons staarde men naar het geheimzinnige luchtverschijnsel. (*Zie titelblad.*)

Natuurlijk was Scotland Yard ook in actie gekomen. Onmiddellijk was telefonisch en telegrafisch aan alle politieposten het afgesproken sein gegeven, zoodat in no time het in de nachtelijke straten van Londen wemelde van politie-beambten, zoowel in burger als in uniform.

De manschappen, die daartoe aangewezen waren, beklommen de kerktorens en daar zij onmiddellijk inzagen, dat het niets zou geven het luchtschip, dat op groote hoogte passeerde, mondelinge bevelen te geven, daar deze toch niet zouden gehoord worden, al was de mégafoon of scheepsroeper nog zoo verdragend, bevalen zij de kanonnières, die eveneens op hun post waren, de luchtpijlen in werking te doen treden en weldra beleefde Londen een

schouwspel, zooals nog nimmer was vertoond.

Suizend en fluitend vlogen de vuurpijlen als gloeiende slangen door de lucht en trachtten het geheimzinnig luchtschip in brand te steken.

Doch tevergeefs.

Op onbereikbare hoogte gleed het luchtschip door de wolkenzee en spotte met alle pogingen der Engelschen om het neer te halen.

Baxter was persoonlijk op een kerktoeren geklommen en was als een gek in het nachtelijk duister gaan schreeuwen.

Steeds door hoorde men zijn luid: „Halt! In naam des Konings!”

Merkwaardig genoeg echter scheen het spook-luchtschip noch voor den koning, noch voor den inspecteur van politie eenige vrees te koesteren.

Als een door de lucht zeilende zwaan verdween het uit de oogen van den woedenden inspecteur van politie, en hevig transpireerend kwam deze van zijn nachtelijke klimpartij op het bureau terug, waar hij Marholm slapend aantrof.

Met een flinken por in zijn ribben maakte hij zijn secretaris wakker, en toen deze slaapdronken opstond, vroeg hij ouder gewoonte:

„Hebt gij Raffles?”

„Loop naar den duivel!” schreeuwde Baxter. „Je weet toch wel, het luchtschip! Wie bekommert zich nu om Raffles?”

„O ja, dat is waar ook,” knikte Marholm. „nu herinner ik het mij, maar er zal wel geen onderscheid zijn, want het luchtschip zult ge evenmin krijgen als Raffles.”

„Ga nu aan je lessenaar zitten,” beval Baxter. „Ik moet u een lang rapport aan den Minister van Oorlog dicteeren.”

„Lang?” vroeg de Vloer en krabde zich achter de ooren. „Me dunkt, dat we het zeer kort kunnen maken; we schrijven eenvoudig: „Het luchtschip is niet gevangen genomen.”

„Jij maakt mij nog gek met je opmerkingen!” foeterde de hoofd-inspecteur van politie. „Hoe kan men nu een luchtschip gevangen nemen?”

„Zoo! Kan dat niet?” vroeg Marholm op langgerekten toon, „dan begrijp ik niet, met welk doel gij als hoofd-inspecteur van politie op een kerktoeren zijt geklommen. Hebben de vuurpijlen dan getroffen?”

„Neen, helaas niet,” zuchtte Baxter.

„Welnu,” hernam Marholm, „dan hebben de heeren der marine ons niets te verwijten. Wij kunnen niemand gevangen nemen en zij kunnen niemand doodschieten. Dat komt op hetzelfde neer.”

„Jij bent onverbeterlijk,” mompelde Baxter.

„Gelukkig,” knikte de Vloo, doopte de pen

in den inktpot en wachtte op het rapport voor den Engelschen minister van oorlog.

VIERDE HOOFDSTUK.

De conferentie bij den Minister van Oorlog.

Reeds om 9 uur 's morgens verzamelden zich in de groote conferentiezaal van den Minister van Oorlog, Haldane, de hoofdambtenaren van zijn staf en namen met gewichtige gezichten plaats aan de lange met een groen kleed overdekte tafel.

Klokslag 9 uur trad Z. Exc. binnen en na een korte begroeting opende hij de conferentie met de volgende redevoering:

„Mijne heeren! In weerwil van uitgebreide voorzorgsmaatregelen en hulp van militairen en politie is het ons hedennacht niet gelukt het raadselachtige luchtschip te herkennen en zijn identiteit vast te stellen.

„Ik verkeer in de onaangename positie, den aanwezigen heeren te moeten meedeelen, dat wij vrijwel machteloos staan tegenover den geheimzinnigen, onbekenden gast.

„Mocht het werkelijk, zooals de couranten vermoeden, een Duitsch luchtschip zijn, dat op een ons onbekende plaats in het Kanaal of op de Noordzee van af het dek van een oorlogsschip de Engelsche kust bespionneert, dan moet ik helaas constateeren, dat wij geen middel bezitten om dezen ongenoodden gast het land uit te zetten.

„Ik bevind mij en met mij de Engelsche natie, in hetzelfde moeilijke parket als destijds, toen het eerste stalen pantserschip de houten fregatten van onze vloot dreigde te vernietigen.

„We moeten trachten, en weliswaar snel en zonder tijdverlies, een middel of weg te vinden, om dien vijand in de lucht, aan wien wij zonder geschikte wapens ter bestrijding zijn overgeleverd, te bestrijden. Ik verzoek u mij eenige voorstellen te doen.”

Een oude admiraal stond op en verzocht het woord.

„Ik ben van meening,” begon hij met trillende stem, „dat de Engelsche vloot geen vijand behoeft te vreezen. Alles wat wij moeten doen, en weliswaar zoo snel mogelijk, is: meer dreadnoughts bouwen en onze vloot versterken. Dat is mijn meening!”

„Gij vergist u,” antwoordde de Minister van Oorlog. „Uw raad, admiraal O'Herty, zou goed zijn voor het geval, dat wij met een vijand te water hadden te maken. Gij vergeet echter, dat wij met den aanval van een nieuw wapen, met een vijand in de lucht te doen hebben.”

„Ja — — — ja — — — ja — — — ja," hernam de admiraal, „daar heb ik geen verstand van."

Daarna stond de Chef van den Generalen Staf op, om het woord te vragen.

„Het lijkt mij het beste, dat wij langs de geheele Engelsche kust pijlvaar-batterijen opstellen. Bij de laatste schietproeven op luchtballons bereikten wij goede resultaten. Dat is mijne meening."

„Gij vergeet," antwoordde de minister van oorlog, „dat het hier geen luchtballon geldt, doch bestuurbare luchtschepen, die geen vast doel bieden. Ik verzoek dus om andere voorstellen."

Rondom de tafel zweeg alles stil. Met verlegen gezichten keken de oudgedienden van land- en zeemacht hun chef aan; niemand wist wat te zeggen.

Eindelijk stond een jong generaal, die eerst sedert een paar weken lid van den kriegsraad was, op en gaf als zijn meening te kennen:

„Het eenvoudigste zou zijn, dat we van Zeppelin een paar luchtkruisers kochten."

Hij keek zeer verbaasd, toen na zijn woorden alle heeren, niettegenstaande den ernst der situatie, begonnen te lachen.

„Misschien," zei de minister van oorlog, „misschien doet gij ons ook het voorstel, de pantserschepen van Zijne Majesteit den Duitschen keizer op te koopen. Dat was vroeger mogelijk, doch heden ten dage is de verhouding heel anders.

Neen, mijne heeren, graaf Zeppelin zal ons zijn luchtkruisers niet afstaan; wij moeten ons zelf helpen."

Opnieuw heerschte hetzelfde benauwende stilzwijgen aan tafel als eenige minuten geleden.

Toen niemand zich meer aanmeldde om het woord te vragen, moest de Minister van Oorlog de conferentie, die zonder resultaat verloop, ophieven.

Ontmoedigd keerde hij naar zijn bureau terug.

Hij was juist aan zijn schrijftafel gaan zitten om een rapport over het gebeurde in den laatsten nacht aan den koning te schrijven, toen zijn adjudant binnenkwam en hem berichtte, dat een heer, die zijn naam niet wilde noemen, hem over een dringende aangelegenheid wenschte te spreken.

„Over wat voor aangelegenheid?" vroeg de minister van oorlog geïrriteerd, dat hij gestoord werd.

„Over het in den nacht verschijnende luchtschip," antwoordde de adjudant.

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of de minister voelde zijn boosheid wegtrekken en riep:

„Laat dien heer binnenkomen."

Een paar minuten later stapte Raffles het bureau van den minister binnen.

Met een koele buiging naderde hij Z. Excellentie, die hem onderzoekend aankeek en zei:

„Mijn naam is Davis, Henry Davis uit Southampton."

„Wat wenscht gij?" vroeg de Minister van Oorlog kortaf op militairen toon, zoodat zijn vraag den bezoeker even deed glimlachen.

„O," sprak Raffles alias mr. Davis, „ik wensch eigenlijk niets van u."

„Goddam, Sir! Wat wilt ge hier dan?" vroeg de minister.

„Well" zei de Groote Onbekende droogjes, „ik geloof, dat gij straks iets van mij zult wenschen."

„Ik van u?" vroeg de Minister van Oorlog met een verbaasd gelaat. „Ik heb niet de eer u te kennen."

„Dat is zoo," bevestigde Lord Lister, „en per slot van rekening doet mijn persoon en naam ook niets ter zake. Opdat wij elkaar gauwer begrijpen: Ik ben de uitvinder van een bestuurbaar luchtschip — — —"

Opeens kwam er een spottend lachje op het gelaat van den minister, en hij zei:

„Mijnheer, gij zijt, geloof ik, no. 200, die mij meedeelt, dat hij een bestuurbaar luchtschip heeft uitgevonden en nu door mijn tuschenkomst geldelijke ondersteuning van den Staat vraagt."

Raffles zachtte zich in zijn volle lengte op en zei:

„Sir, u hadt misschien verstandiger gedaan, u met die uitvinders bezig te houden, in plaats van hen af te wijzen. Misschien verkeerde u dan op het oogenblik niet in het onaangename geval, radeloos naar de lucht te staren en vergeefs te bedenken, hoe gij Engeland tegen een mogelijken inval van Duitsche luchtschepen zoudt kunnen beschermen."

De Minister van Oorlog voelde zich ietwat beleedigd en antwoordde op scherpen toon:

„Ik heb uwe terechtwijzing niet noodig, ik weet heel goed, wat ik doen en laten moet."

„Dat betwijfel ik," hernam de bezoeker, zonder een spier te vertrekken, „en het bewijs versterkt mijn twijfel."

„Wanneer Engeland op u en uwe hulp is aangewezen, zou het vandaag al verloren zijn."

„Gelukkig echter zijn er in Engeland nog intelligente koppen, die niet eerst de meening van den Minister van Oorlog vragen, alvorens

tot den bouw van een luchtschip over te kunnen gaan."

"Gij wordt beleedigend, mijnheer," zei de minister boos en maakte met zijn hand een beweging alsof hij den bezoeker de deur wilde wijzen.

Raffles echter lette daar niet op, kwam zelfs nog een stap naderbij en zei:

"Ziet gij, Excellentie, hoewel Engeland en gijzelf tijdelijk in grooten nood verkeert, zoudt gij mij afwijzen, wanneer ik u thans verklaarde, dat ik volgens mijne berekeningen inderdaad de uitvinder ben van een bestuurbaar luchtschip en dit direct zou kunnen bouwen, wanneer gij mij door den staat eene ondersteuning van laat ons zeggen 100,000 pond sterling deedt toekomen.

"Gij zoudt mij afwijzen zonder zelfs mijn plannen te hebben onderzocht.

"Wind u niet op en blijf kalm, Excellentie. Gij zult blij zijn, dat gij mij, nadat ik dit bureau hebt verlaten, een chèque tot het door mij gevraagde bedrag hebt kunnen ter hand stellen.

"Ik heb uw ondersteuning echter niet noodig om eerst nog een bestuurbaar luchtschip te bouwen, want in de door mij in het geheim opgerichte werkplaatsen heb ik er al een klaar, waarmee ik mij de grap heb veroorloofd in de laatste nachten u en geheel Engeland in beroering te brengen."

Alsof de grond voor zijn voeten opengebarsten was, zoo verschrikt sprong de Minister van Oorlog plotseling overéind.

Wat hij daar hoorde, grensde aan het ongelooflijke. Dat zou dus de oplossing zijn van het geheimzinnige luchtschip?

Hij kon het haast niet gelooven, hij legde de hand op zijn borst, om het onstuimige kloppen van zijn hart te bedwingen. Hij snak- te naar adem.

Met van ontzetting uitpuilende oogen bleef hij zijn bezoeker eenige oogenblikken aanstaren.

Toen keerde zijn normale denkvermogen weer terug, zijn bloed, dat hem naar het hoofd gestegen was, vloeide terug en zijn hartklopping bedaarde.

Hij gaf zich nu rekenschap van het gehoorde en overwoog wat hem te doen stond.

Het allereerst drong het tot hem door, dat hij zich zekerheid moest verschaffen, of hij hier met een betrouwbaar man te doen had, want iedereen zou natuurlijk hem hetzelfde hebben kunnen wijs maken.

Ja, daaromtrent moest hij zich zekerheid verschaffen. Dat was het eerste en het voor- naamste.

Hij keek Raffles eens aan, die onder de bedrijven doodkalm was blijven zitten en als een welopgevoed man wachtte, totdat de minister zich volkomen van zijn verrassing had hersteld.

"Wie geeft mij de waarborg, dat hetgeen gij gezegd hebt, de waarheid is?" vroeg nu de minister, zijn stem zooveel mogelijk vastheid gevend.

"Daartoe is niemand in staat, behalve ik zelf," antwoordde Raffles zoo koel als een komkommer.

"En welk bewijs kunt gij mij geven?" vroeg de minister.

"Bepaalt u voor mij een tijdstip Excellentie, waarop ik vannacht met mijn luchtschip over Londen zal varen.

"Ik zal dan te uwen pleziere mijn grootste zoeklicht laten werken!"

"Sir," zei de minister van oorlog en hapte nog steeds naar lucht, „wanneer het waar is, wat ge zegt, dan zijt gij de redder van Engeland."

"Zonder uwe hulp, Excellentie, wil dat wel bedenken," merkte Raffles op.

"Het is heel gemakkelijk voor u, gloeiende kolen op mijn hoofd te stapelen," antwoordde de Minister van Oorlog. „Maar gij kunt niet gelooven, met welke dwaze, fantastische ontwerpen allerlei uitvinders hier bij mij hun ideeën komen verkondigen."

"Bijvoorbeeld de luchtgranaat, zooals gij u wellicht herinnert," verkondigde Raffles met strakken blik.

"De luchtgranaat?" De minister van oorlog trok een bedenkelijk gezicht.

"Ja juist! Ik herinner mij flauw zoo'n to- taal krankzinnig sujet! Hij zat al eens in een krankzinnigengesticht. Kent gij dien man?"

"Ja, Sir," antwoordde Raffles koel, „ik ken hem niet alleen, doch ik verzoek u zelfs, de woorden, daar juist door u gebezigd, terug te nemen, want behalve door mij zal Engeland door de uitvinding van dezen door u voor krankzinnig gehouden man de absolute heerschappij der lucht bekomen.

"Mr. Graham, zooals de uitvinder der luchtgranaten heet, heeft in mijn bijzijn al uitmun- tende proefnemingen gedaan met zijn wapen, en is in staat, deze aeroplane-granaten door draadlooze elektrische hoog frequentie-golven zoo nauwkeurig op ieder vijandelijk lucht- schip te richten, dat uitwijken of ontsnappen voor een dergelijke gevaarte tot de onmogel- ijkheden behoort."

"Gij doet mij zoo verbaasd staan, mijnheer, dat ik sprakeloos ben," bekende de minister.

„Ik zal u niet langer ophouden", zei Raffles, „ik ben als Engelschman gewoon, alle zaken zoo kort mogelijk af te wikkelen. Geef mij dus den tijd op, waarop gij vannacht mijn luchtschip boven Londen wenscht te zien manoeuvreren."

De minister van oorlog dacht even na en vroeg toen:

„Kunt gij het experiment niet bij dag verrichten?"

„Het spijt me," gaf Raffles ten antwoord, „ik herhaal deze proefneming eerst bij dag, wanneer ik van u, den Minister van Oorlog, de som van 250,000 pond sterling heb uitbetaald gekregen.

Zoodra dat geschied is, zal ik ergens aan de zee kust, laten we zeggen bij Brighton, boven de zee, mijn luchtschip aan u laten zien.

Uit een oogpunt van geheimhouding zou ik voorloopig iedere proefneming moeten weigeren, daar ik door den eenvoud van mijn toestel bang ben, dat het door spionnen van vreemde natiën zal worden bespied en nageemaakt."

„Daar hebt gij gelijk in," zeide de Minister van Oorlog toestemmend.

„Neem dus eene beslissing, Excellentie," ging Raffles voort. „Wanneer ik geen toestemmend antwoord krijg, of een bindend accoord aanga, zal ik met mijn luchtschip naar Frankrijk of Amerika gaan en het aan de regering aldaar trachten te verkoopen."

„Nee — — — nee," antwoordde de minister, „ik ben bereid, om u, als ge vanavond, laten we zeggen 11 uur, boven Londen kruist, morgen voormiddag de som van 250,000 pond sterling uit te betalen, onder voorwaarde, dat gij ons een der eerstvolgende dagen het luchtschip bij dag laat zien en het tegelijkertijd met alle rechten en patenten in het bezit der Engelsche regering overdraagt."

„Waarvoor ge dan opnieuw 250,000 pond sterling moet betalen," zei Raffles, zoo bedaard alsof hij 2½ cent vroeg.

„Een enorme som!" meende de minister van oorlog.

„Veel te goedkoop," hernam Raffles, de schouders ophalend, „om Engeland een zoodanig overwicht over de andere natiën te geven, als het door het bezit van mijn luchtschip zal krijgen.

„Sta mij toe, dat ik thans afscheid neem. Vanavond om 11 uur zal ik precies op den aangegeven tijd met mijn luchtschip boven Londen verschijnen."

Zonder den minister van oorlog een bijzonder vriendelijken afscheidsgroet te verwaar-

digen, verliet Raffles diens bureau en liet den minister achter in een opgewondenheid, zooals deze nog nooit in zijn leven had gevoeld.

Raffles echter kocht opnieuw een dozijn varkensblazen en bevestigde ditmaal inplaats van de kleine acetyleenlampen hieraan het groote zoeklicht van een automobiel.

Precies om elf uur liet hij bij nog altijd gunstigen wind, het apparaat in de lucht stijgen en inderdaad:

Wie de reusachtige, spookachtige, lange lichtbundels plotseling door de duisternis zag breken en zich naar alle richtingen wenden, daar door de beweging der varkensblazen het aan een koord bevestigde zoeklicht onophoudelijk draaide, die zou werkelijk gemeend hebben, de alles doorzoekende lichtstralen van een reusachtig luchtschip te zien.

Op het dak van de Westminster Abdij had zich de minister van oorlog met den geheelen krijgsraad verzameld, en allen keken naar het boven hun hoofd zeilend zoeklicht.

Verrukt en geestdriftig gestemd door den genoten aanblik riepen zij luid „Hoera!" daar Engeland nu gered was; de heeren namen afscheid van elkaar en wenschten den minister van oorlog geluk, dat hij, zooals hij had verteld, de redder van Engeland was geworden en had meegeholpen het luchtschip te doen ontstaan.

Den volgenden middag, precies om 11 uur, trad Raffles het particuliere cabinet van den minister binnen en trof niet alleen den Minister van Oorlog, doch ook de gezamenlijke heeren van den krijgsraad.

In hoogdravende woorden prees men hem, en nadat men hem een soort contract door den Minister van Oorlog ontworpen, had voorgelezen, betaalde men hem de chèque van 250,000 pond sterling op de Engelsche bank, waarvoor Raffles de verplichting op zich nam, het luchtschip binnen een week op de kust van Brighton aan den minister van oorlog en den krijgsraad bij dag te laten zien.

Twee uren later ging Raffles naar Mr. Graham en legde de chèque van den minister van oorlog voor hem op tafel.

„Wat is dat?" vroeg de uitvinder, ten hoogste verbaasd.

„Dat is 250,000 pond sterling," antwoordde Raffles. „Met dit geld begint ge reeds morgen uwe aeroplane-granaten te maken.

„Daarmee bewijst ge Engeland dan den grootsten dienst, die het sedert de uitvinding der gepantserde kruisers is bewezen."

Met trillende hand nam de uitvinder de chèque op en zei:

„Nu ik het geld bezit om mijn plan ten uitvoer te brengen, weet ik niet, hoe ik u, den edelen gever, danken zal.”

„Stel u, wat dat betreft, gerust, mijn

vriend,” zei Raffles, „want niet ik heb u het geld verschaft, doch een dozijn varkensblazen.”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles als aviateur.

Den volgenden dag stond in alle Engelsche couranten, als allernieuwste sensatie, het opduiken van den geheimzinnigen uitvinder van het bestuurbare luchtschip, dat de laatste nachten heel Londen angst en schrik had aangejaagd.

De dagbladen zonden een leger detectives en reporters er op uit, om iets naders te vernemen over den persoon van den geheimzinnigen uitvinder.

Doch hoeveel moeite zij zich ook gaven, er was niets te ontdekken, dat hun nieuwsgierigheid kon bevredigen.

In plaats hiervan hingen den volgenden dag voor de ramen der sigarenwinkels groote affiches, waarop het volgende stond te lezen:

Zondag 11 Juli.

Eerste proefvlucht ten overstaan van den Minister van Oorlog en de overheden door Mr. Davis, den uitvinder van het bestuurbaar luchtschip, dat de laatste nachten boven Londen kruiste.

Deze proefvlucht vindt plaats op de kust van Brighton.

Kaarten, toegang gevend tot het afgezet terrein, zijn à 5 pond sterling tot een beperkt aantal alhier verkrijgbaar.

Reeds een uur later bezat geen enkel sigarenhandelaar in Londen meer één exemplaar van de kwart millioen biljetten, die Raffles en

Brand met behulp van eenige personen hadden laten verkoopen.

En twee uur later begon men met de kaarten al een formeelen beurshandel op straat en van uur tot uur begonnen de prijzen te stijgen, zoodat 's avonds een kaart van 5 pond alleen nog maar voor den dubbelen prijs was te krijgen.

Het was voor Raffles zeer gemakkelijk geweest, aan den kaartenhandel deel te nemen, die reusachtige afmetingen begon aan te nemen, doch hij stelde zich tevreden, ruim een millioen bij de onderneming te hebben verdiend.

Dagenlang had Brand met behulp van twee speciaal voor dit doel aangestelde secretarissen, niet anders te doen dan gelden te incasseeren en aan Raffles af te dragen.

Nadat de Groote Onbekende het geld op een geheim-conto, dat hij bij de Engelsche bank bezat en waarvan niemand iets wist, gedeponeerd had, zei hij tot zijn vriend Brand:

„Nu gaan we naar Brighton om daar alles voor de groote vlucht, die daar moet plaats hebben, te regelen.

„Ik verzeker je, dat ik zoo sierlijk zal vliegen, als je nog nooit gezien hebt.” — —

Van een luchtschipper, die in de tuinen van Crystal Palace bij Londen iederen Zondag met een ballon opsteeg, kocht hij het ballon-omhulsel met toebehooren en zei tot hem:

„Ik wil den ballon op mijn landgoed ten genoegte van mijn gasten als ballon captif laten opstijgen.”

De man was blij, dat hij het oude ding ver-

kocht had. Toen hij het geld had opgestreken, zei hij:

„De zaken gaan tegenwoordig slecht; sedert wij een bestuurbaar luchtschip hebben, interesseert niemand zich meer voor mijn luchtballon.”

„Dat is wel mogelijk,” antwoordde Raffles. „Gaat ge misschien den volgenden Zondag ook naar Brighton?”

„Natuurlijk!” gaf de luchtschipper ten antwoord, „het interesseert mij toch een collega te leeren kennen.” —

Alvorens de Groote Onbekende een paar dagen later naar Brighton vertrok, bezocht hij Mr. Graham, die in de drie dagen, die verlopen waren, reeds voorbereidselen had getroffen, om groote werkplaatsen op een vrij terrein bij Londen te laten bouwen en met een staf van ingenieurs en werklieden bezig was, zijne uitvinding, die alleen nog maar in teekening bestond, in werkelijkheid over te zetten.

„Als alles goed gaat,” zei hij tot Lord Lister, „kan ik deze week al, ja, misschien binnen drie dagen, mijn eerste practische proeven nemen.

„Ik kom mij zelf voor als iemand, die nieuw bloed door de aderen voelt stroomen. Geld is toch een machtig factor.”

„Dat zal wel waar zijn,” lachte Raffles, „doch helaas is het meestal niet in handen van diegenen, die er iets goeds mee kunnen verrichten.

„Ik tracht, voor zoover mijn krachten het gedoogen, dezen wantoestand uit den weg te ruimen.

„Mochten de 250,000 pond sterling niet toe-reikend zijn, dan verzoek ik u, het mij onomwonden te zeggen. Ik stel gaarne meerdere gelden te uwer beschikking.”

„Gij maakt mij verlegen,” antwoordde de uitvinder, „en ik brak mij al het hoofd, hoe ik mij tegenover u erkentelijk zou kunnen toonen.”

„Dat deed gij reeds,” zei Raffles, „doordat gij door uwe uitvinding aan de natie, waartoe ik behoor, een onschatbaren dienst bewijst.”

Toen Raffles wilde heengaan, zei Mr. Graham: „Ik weet nog altijd niet, wie gij zijt, Sir.

„Ik las vandaag van den uitvinder van het bestuurbaar luchtschip, Mr. Davis. Ik heb een sterk vermoeden, dat gij en deze Davis dezelfde persoon zijt.”

De Groote Onbekende klopte hem op den schouder en zei: „Houd u aan onze afspraak. Bekommer u niet om mij. Bouw uwe luchtgranaten, en als ge daarmee klaar zijt, inviteert gij den Minister van Oorlog en zoo mo-

gelijk den koning van Engeland in eigen persoon, om uwe proefnemingen te komen bijwonen, en geheel Engeland zal u toejuichen.

„Destemeer, daar ik het genoeg zal hebben, deze domkoppen van te voren met mijn narrenzweep een behoorlijk pak slaag toe te dienen voor hunne domheid.”

„Ik begrijp u niet,” meende Graham hoofdschuddend, „gij zijt een raadselachtig man.”

„Aanstaanden Woensdag zult gij mij begripen, Mr. Graham,” hernam Raffles, „tot dien tijd wensch ik u veel succes met uwen arbeid en hoop, dat we elkaar spoedig zullen weerzien.”

Daarop vertrok Raffles naar Brighton. —

Niet ver hier vandaan verheft de kust zich, steil afdalend naar de zeezijde, verscheiden honderden meters hoog.

Op het hoogste punt der krijtrotzen, dat Raffles had uitgezocht, liet hij een groot terrein door een hooge schutting afzetten en midden op het terrein dicht aan den rand der steil afdalende kust een groote hal bouwen, waarin hij zijn ballon onder dak bracht.

Beneden op het strand, dat zich mijlen ver uitstrekt, liet hij een tribune bouwen voor den Minister van Oorlog en de hem vergezellende heeren van den kriegsraad en het strand naar weerszijden op een afstand van een Engelsche mijl met palissaden afzetten voor de aanwezige bezoekers.

De voorarbeid, dien hij door honderden werklieden liet verrichten, lokte al duizenden nieuwsgierigen tot bij de schutting.

Tevergeefs echter trachtten zij een blik op het terrein te werpen.

Daarna timmerde Raffles met behulp van Brand en zijn chauffeur Henderson van latwerk een soort aeroplane, die den vorm had van een grooten vogel, die zijn vleugels had uitgespreid.

Henderson vroeg niets, maar Brand aanschouwde dit alles met verbazing en toen Raffles aan de aeroplane een groot petroleum-blik bevestigde, dat hij bij een handelaar in oud roest had opgekocht, waagde hij het eindelijk zijn vriend en meester met een vraag lastig te vallen en zei:

„Tot nog toe heb ik alles rustig aangezien, Edward, maar nu ben ik toch werkelijk nieuwsgierig, met welk doel je dit vogelachtig monster uit latwerk en zeildoek hebt gebouwd en nog bovendien dien petroleumketel er aan hebt bevestigd.”

„Mijn beste jongen,” antwoordde Raffles met een vergenoegd lachje, „deze petroleumketel en dit monster van zeildoek zal de hon-

derdduizenden bezoekers en vooral onze Minister van Oorlog de hersenen verlichten. Ik zal het hun op hun hoofden laten neerdalen."

Brand haalde de schouders op en zei:

"Uit dien onzin wordt niemand wijs."

"Zeg dat niet", ging Raffles voort, "uit de varkensblazen ben je wijs geworden en je zult ook uit mijn doen en laten van thans een wijze les kunnen putten."

Daarop liet Lord Lister het apparaat tot het aanvoeren van gas voor den ballon opstellen en begon den ballon in orde te brengen.

Reeds daags voor het bepaalde tijdstip begon een ware volksverhuizing naar het strand, waar men zich, in weerwil van den meer dan frisschen zeewind en af en toe koele regenbuien, huiselijk inrichtte.

Toen de Groote Onbekende van uit zijn hal naar de zwarte menschenmassa keek, zei hij tot Brand:

"Geheel Londen zal zich op die manier een reusachtige verkoudheid op den hals halen.

"Als ik na deze experimenten nog wat geld er van overhoud, ga ik te Londen een zaak in hoestballetjes oprichten. Daar zal een aardige duit in te verdienen zijn."

Van uur tot uur voerden extra-treinen steeds nieuwe menschenmassa's aan, en toen de avond viel, waren er naar Raffles' schatting wel meer dan honderdduizend bijeen, die zich in elk geval van een goede plaats wilden verzekeren en er daarom de voorkeur aan gaven, in weerwil van het koude weer, aan het strand te slapen.

Tegelijkertijd arriveerden er militairen, die de Minister van Oorlog had gezonden, en die een groot cordon vormden om de houten schutting.

De drukte van dezen dag echter was in verhouding tot die van den volgenden van geen betekenis.

Het scheen wel alsof Londen ontvolkt zou worden. De menschenmassa's, die niet meer te tellen waren, kwamen in eindelooze rijen uit Londen naar de kust.

Muziekkorpsen aan het strand speelden onophoudelijk het Engelsche volkslied: God save the king.

Des middags arriveerde de Minister van Oorlog en zond zijn adjudant naar Raffles om te vragen, of deze met zijn voorbereidingen klaar was.

"Zeker," antwoordde deze, "over een uur begint de vlucht."

"De Minister van Oorlog laat vragen", zei

de adjudant, "of de sterke wind, die uit zee waait, geen beletsel is voor het luchtschip."

"Integendeel," verzekerde Raffles, "ik ben blij, dat hij zoo krachtig uit het Oosten blaast. Het zal mij een genoegen zijn, met zulk een wind te vliegen.

"Zeg aan den Minister van Oorlog, dat ik als sein van vertrek de Engelsche vlag zal hijschen."

Wel een miljoen oogen richtten zich nu naar de geheimzinnige hal met het open dak, waaruit de bovenste punt van den door Raffles gevulden ballon naar buiten stak.

Aan een anker met een sterk touw werd hij vastgehouden.

Nu goot Raffles eenige liters petroleum in den ketel en stak het uitgeplozen touw, dat hij bij wijze van lont in de opening had gestoken, aan.

Een luid "Ha!" weerklonk uit den mond der duizenden menschen aan het strand, toen zij uit de hal zwarte rookwolken zagen opstijgen.

Men drong naar voren, en de soldaten, die om de tribune van den Minister van Oorlog stonden geschaard, hadden moeite om te verhinderen, dat de menigte de tribune omverduwde en den minister met zijn krijgsraad in het zand deed bijten.

Daar werd op eens als sein voor de afvaart de Engelsche vlag boven op de rotsen omhoog geheschen.

Een luid en bulderend "Hoerah!" klonk omhoog naar Raffles.

Vol geestdrift zwaaiden beneden wel een half miljoen menschen hunne hoeden, en daarna schoof de aeroplane met zijn breede witte vleugels uit de hal over den scherpen rand der kust en keek als een duivelsch lachend monster op den zwarten menschenvloed op het strand neer.

Als gekken schreeuwden en bulderden allen:

"Het komt — — — het komt — — —"

Opnieuw stegen dikke rookwolken op, waarna Raffles een weinig steunend op Brand, door een krachtigen trap met zijn voet de aeroplane een duw gaf op het achterste gedeelte.

Met een sierlijken boog schoot zij de lucht in.

Een paar seconden blies de wind onder de vleugels en nam de aeroplane op; daarna echter daalde zij als een parachute naar het strand en vloog recht op de tribune van den minister aan.

Ongeveer halverwege de daling had de

brandende lont den petroleumketel bereikt, zoodat opeens een harde knal werd gehoord: de brandende massa en een regen van vonken vielen naar beneden.

De Minister van Oorlog en de oudere heeren van den krijgswaad wierpen zich hevig ontsteld plat op den grond en zochten zich te redden door hun hoofd in het zand te steken, of op andere wijze dekking te zoeken.

Als een horde waanzinnigen snelden de menschen naar de plek, waar, vlak voor den minister van oorlog, de aeroplane, nog steeds rookend en vonken spattend, als een stervende draak uit de voorwereld, op het zand lag.

„Voorzichtig, menschen, voorzichtig, er kan opnieuw een geweldige ontploffing komen,” schreeuwde een kapitein der marine, die het eerst bij het wrak der aeroplane kwam.

Te vergeefs echter zochten hij en de overige menschen naar het overblijfsel van den naar beneden gestorten uitvinder.

Niets was er van hem te vinden.

In plaats hiervan hield de kapitein der marine het gedeukte petroleumblik omhoog voor de verbaasde oogen van den Minister van Oorlog en zijn krijgswaad, wier uniformen of haren (als ze deze nog hadden) gedeeltelijk waren verschroeid door de rondspattende petroleum, en riep:

„Gentlemen, ik geloof, dat we er leelijk in gevlogen zijn. Dit hier is geen motor, maar niets anders dan een petroleumblik!”

Op dat oogenblik klonk er een nieuw ge-roep uit duizende kelen.

Boven de hal verhief zich nu in majestueuse vlucht een luchtballon.

In de mand stond Raffles naast Brand en zwaaide groetend met een duivelsch lachje de Engelsche vlag.

Vóórdat de menigte van haar verbazing was bekomen, dreef de krachtige zeewind Raffles en zijn ballon landwaarts en spoedig was er nog maar een klein donker stipje aan den horizon te zien, en ook dit verdween na een paar seconden.

De eerstvolgende minuten heerschte er een buitengewoon lawaai, doch toen men de jammerlijk gehavende gestalten zag van den Minister van Oorlog en den krijgswaad, begon de gezonde Engelsche humor weer de overhand te krijgen.

Na een kwartier zaten de menschenmassa's, met tranen in de oogen van het lachen en van pret over de zoo goed geslaagde bedriegerij, in het zand en amuseerden zich op kostelijke

wijze over de truc, die hen er allemaal had doen invliegen.

Toen daarna nog een echte grappenmaker uit de puinhoopen van de aeroplane het petroleumblik omhoog hield en luid riep: „Three cheers voor den Engelschen Zeppelin,” kende het gelach geen grenzen.

Steeds weer klonk de uitroep: „Leve Zeppelin!” en als in een triomftocht werd het oude petroleumblik langs het strand gedragen.

Iedereen wilde ten minste als herinnering aan zijn tocht naar het strand een blik werpen op het stoffelijk overschot van een trotse illusie.

Daar zag plotseling iemand, die zeer goede oogen had, een blikje aan het gedeukte voorwerp hangen.

Hij maakte den man, die het in handen had er opmerkzaam op, deze nam het in de hand en zag er tot zijn verwondering eenige woorden op staan, hij las ze en even daarna schalde de kreet langs het strand, door duizende kelen herhaald:

„Het is Raffles geweest. . . . John Raffles!”

Ja, met trots hoorde men dadelijk daarna:

„Onze Raffles!”

Alleen de Minister van Oorlog en zijn omgeving waren woedend, want de grap had den staat een kwart millioen pond gekost.

Doch ook zij troostten zich ten slotte met de gedachte, dat het immers hun geld niet geweest was.

Alle couranten ontvingen dienzelfden dag van Raffles, die dicht bij Londen was geland, eene verklaring, die op de eerste pagina van hun blad over de volle lengte werd afgedrukt.

Deze verklaring luidde:

Aan de Engelsche natie.

Ik heb het Engelsche volk moeten bewijzen, dat de Minister van Oorlog en zijn krijgswaad slechts bereid zijn om geld uit te geven voor bedriegers, terwijl zij voor ernstige uitvinders slechts de uitdrukking „krankzinnig” over hebben.

Daar ik echter een Engelsch uitvinder heb leeren kennen, die aan de Engelsche natie in de naaste toekomst een onschatbaren dienst zal bewijzen, doch die te arm is om de noodige werken te laten uitvoeren, heb ik den Minister van Oorlog door mijn bluf het noodige kapitaal uit den zak geklopt.

Datgene, wat mij nog ontbrak, heeft het Engelsche volk mij voor mijn voorstelling aan het strand te Brighton gegeven.

Old England zal dus een onschatbaar voordeel hebben van mijn truc. Ik weet, dat iedere verstandige Brit mij dankbaar zal zijn, dat ik hem voor een goed doel bij den neus heb genomen.

De luchtschepen, die Londen schrik hebben aangejaagd, waren een middel van mij om dit doel te bereiken, en bestonden uit niets anders dan uit goede Engelsche varkensblazen.

Een groet voor de Engelsche natie zendt

JOHN RAFFLES.

Zulk een gelach als er toen op steeg, had Londen sedert den tijd van Shakespeare niet gekend.

Marholm moest zelfs twee dagen van het bureau thuis blijven, daar hij, als mede-ontwerper van den varkensblazen-inval, niemand zonder in lachen uit te barsten, kon aankijken.

Baxter echter riep:

„Aan Raffles bega ik nog eens een ongeluk, nu heeft hij me zelfs op een kerktoren laten klimmen!”

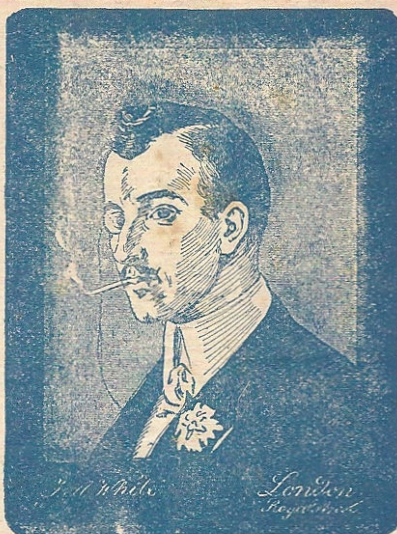
De volgende aflevering (No. 44) bevat :

Het brillanten halssnoer van Flora Palmerston.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!



Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spannt hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.
London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.